

Adventes Vēstis

2010. gada janvāris, #01 (167)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
DIEVKALPO-
JUMS – KAD.
KUR UN KĀ?

KĀ JAUNIEŠI
SAGAI DĪJA
JAUNO GADU?

VĒSTURE:
ADVENTISTU
PERIODIKA
LATVIJĀ II

SVĒTRUNA:
“RADIŠANAS
ATCERE”

INTERVIJA:
JURIS PASTER-
NAKS NO
LIEPĀJAS

DIEVKALPOJUMS IR SASTAPŠANĀS

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Intervija	12
Vēsture	14
Vārds mācītājam	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Arī šajā gadā mūsu prioritāte lai ir kalpot Dievam. No mums netiek prasīts neiespējamais, ja nu vienīgi no sirds mīlēt Dievu kādam varētu šķist kaut kas neiespējams. Tas, cik daudz mēs darām Dievam, zināmā mērā ir mūsu mīlestības pret Viņu spogulis, jeb citiem vārdiem – mūsu darbošanās liecina par mūsu mīlestību. Kristus to pateica satriecoši vienkārši: “No sirds pilnības mute runā.” Un vēl man patīk kāda evaņģēlista vārdi: “Debesīs nebūs svarīgi tas, ar kādu mašīnu tu brauci, cik lielu algu tu saņēmi, cik ievērojams tu biji, bet gan tas, ko tu esi darījis Kungam. Pasaulē šobrīd ir karš. Ja tu neproti šaut, tad tu vari pienest patronas.” Jebkurā gadījumā, doma par to, ka Dievs kādu būtu apdalījis ar ekipējumu, lai šajā gadā ir tālu no mums!

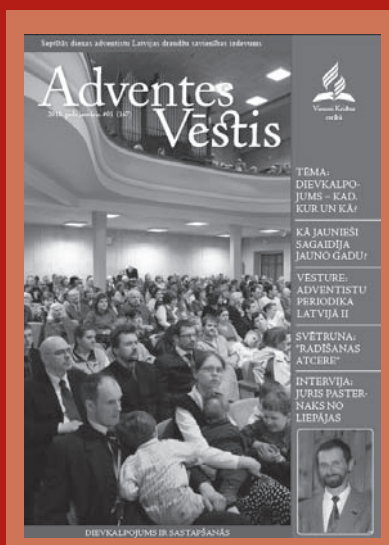
Jauno gadu *Adventes Vēstis* iesāk ar tēmu par dievkalpošanu. Nepaejot garām arī jautājumam par dievkalpošanas formu, mūsu galvenā uzmanība paliks koncentrēta uz tās saturu un jēgu. Dievkalpojums ir tas, kas mūs tuvina Dievam un motivē, izejot no dievnama, šo kalpošanu turpināt. Katru dienu. “Neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, – kā vien Svētajā Garā.” (1Kor 12:3) Tātad īstai kalpošanai un liecināšanai ir nepieciešams Svētais Gars, un to var iegūt vienīgi personīgā saskarsmē ar Dievu. Uzsākot šo jauno gadu, ikvienam *Adventes Vēstu* lasītājam novēlu no sirds kalpot Dievam – vispirms personīgi, Viņu pielūdzot un slavējot, un pēc tam, ejot un darot Viņa darbu!

*Girts Rozners,
adventistu LDS literatūras
nodaļas vadītājs*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Girts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Esmu „Kristīgā Radio” draudzē

Es pati nevienā draudzē neesmu, arī adventistos nē. Kaut dzīvē, kur ir dzīvots, apmeklētas vairākas draudzītes – gan luterāņu, gan vasarsvētku, gan baptistu, gan adventistu un vēl citas. Kristīta esmu maza, bet gribētu gan atrast tādu draudzīti, kur ūdens kristības ir ar pagremdi, lai būtu, kā to mācīja Jēzus Kristus.

Pagaidām es par savu draudzi saucu Kristīgā Radio draudzi, jo daudz klausos šo staciju, kur var dzirdēt Dieva Vārdu no dažādām konfesijām, arī labu mūziku. Žurnāla man pašai nav. „Adventes Vēstis” pa retam atsūta viena māsiņa Jēzū Kristū, un tā es uzzināju adresi. Mani sauc Ilga Burka. Adrese ir: „Ezīši”, dz.1, c. Krapa, p.n. Daukste, Daukstu pag., Gulbenes nov., LV-4429.

Lieta tāda, ka es esmu lielās problēmās, un es gribētu, lai brāļi un māsas Kristū no draudzēm palīdzētu man lūgt par manām problēmām. Man nupat izbeidzās malka, kuru nevaru nopirkt. Man ir „Jotul” krāsns, kur nav aizbīdņa, tāpēc aiziet daudz malkas. Bail, ka, ja nebūs ko kurināt, var aizsālt ūdens krānā un tualetē, jo saka, ka vēl būs stiprs sals. Man pašai ir 2.grupa. Arī to braukšu pagarināt. Lūdzu aizlūgt arī par veselību un grupas pagarināšanu.

Un vēl gribu pieminēt savu draugu. Viņu sauc Nikolajs Semjonovs. Mēs sarakstījāmies ar vēstulēm, viņš rakstīja no Rīgas – sirsnīgi, atklāti, nopietni. Tad viņš aizbrauca uz Liepāju. Viņš ir jauns cilvēks, dzimis 1984.gadā.. Kopš tā laika viņš vairs nav rakstījis. Varbūt ar puisi ir noticis kas sliktis? Ja viņš lasa, lai dod ziņu. Varbūt kādam ir kāda ziņa par viņu.

Lai Dievs jūs svētī!

Ilga B.

Dieva svētības

Pavasārī, kad sākās lauku darbi dārzā, diezgan nopietni saslimu un nokļuvu slimnīcā Bauskā. Pēc slimnīcas sāku lēnām darīt dārzā – sēt, stādīt, katru brīdi slavējot Debesu Tēvu par to, ka vēl varu, ka spēju ko darīt.

Iepriekšējās vasarās nedaudz biju palīdzējusi netālu esošajā lauku saimniecībā-dārzniecībā. Jāteic gan, ka laukos viss ir atkarīgs no laika apstākļiem un tikai un vienīgi no mūsu palaušanās uz Dieva spēku un līdzdalību visos darbos. To arī biju stāstījusi dārzniecības īpašniecei.

Negaidīti nāca arī šovasar piedāvājums pastrādāt iespēju robežās. Nedaudz baiļojos, bet pēc lūgšanām, prasot Debesu Tēva prātu, piekritu ar norunu, ka darīšu, cik spēšu, cik Dievs to atļaus. Tā sāku... Saimniece piedāvāja darbu arī manai mazmeitai Līgai, kurai mājās liela ģimene un tēvs no pavasara bez darba Dobelē.

Katru rītu abas braucām uz darbu. Rītos centos arī mazmeitai rādīt darba dienas kārtību- katru rītu pirms došanās uz darbu pielūgt Dievu, pateikties un visu darbošanos nolikt Viņa rokās.

Lauku darbi kādreiz liekas nepadarāmi, šovasar vēl lielās lietavas Bauskas pusē, kur pat nedēļu vagās stāvēja ūdens, kur nebija iespējams pat ieiet, kur nu vēl ravēt vai ko citu darīt. Bet, katru dienu lūdzot pēc Dieva vadības, izdevās izaudzēt labu sakņu un ne tikai ražu, laicīgi novākt, realizēt Rīgas centrāltirgū. Dārzniecības īpašniece bija redzējusi, ka vagas galā lūdzu Dievu, teica, ka viss tik labi audzis tāpēc, ka izlūdzos svētības, spēku, veiksmi un laika apstākļus.

Stāsta otrā puse ir par to, ka pavisam negaidot es varēju materiāli palīdzēt abu meitu ģimenēm, jo bezdarbs arī Bauskā ir liels. Palīdzēju, cik vien bija iespējams, gan materiāli, gan ar veselīgi audzētiem dārzeniņiem (saimniecība ir bioloģiskās lauksaimniecības paraugs).

Jā, trūkums varbūt šai vasarai bija tas, ka nebija laika apciemot tuvākos radījumus-māsas. Bet pāri visam lielāku prieku nevaru iedomāties, kā to, ka varēju palīdzēt saviem mīļākajiem. Par to arī slavēju Dievu, arī meitiņām mācu, ka tikai un vienīgi Dieva spēkā tas bija iespējams.

G.Bērziņa Bauskā

■ Dēmoni kļūst par eņģeļiem

21. decembrī. Jelgavas cietumā notika kārtējais brīnums. Astoni vīri daudzu ieslodzīto klātbūtnē apliecināja apņemšanos rūpēties par savu dzīves kvalitāti jaunā, Dieva gaismā. Tika iedegtas

astonas svecītes, kas simbolizēja jaunas dzīves sākumus. Brālis Andris Dieva Tēva, Dēla un Sv. Gara vārdā izpildīja kristību iestādījumu pēc Jēzus Kristus piemēra un pavēles. Cietuma zālē skatītāji – ieslodzītie, apliecinot savu atbalstu, katru jauno ticības brāli apsveica ar aplausiem.

Pēc kristībām jaunajiem brāļiem pievienojās vēl seši iepriekšējos gados kristītie, kuri vēl atrodas ieslodzījumā. Četrpadsmit sirdīs ir iedegusies Dieva gaisma. Tā ir reāla Dieva draudze cietumā. Šie vīri cīnīsies ar ļaunumu, bet neplānos to vairs savā dzīvē. Viņi ir devuši savu roku Jēzum Kristum, un Viņš vadīs viņu dzīves. Pēc apsveikšanas un ziedu pasniegšanas ieslodzītie vēlējās fotogrāfēties kopā ar māsām un brāļiem no brīvības.

Lūgsim par viņiem un viņu ģimenēm, lai šis iesāktais zemes ceļš mūs kopīgi novestu mūžībā, miera un laimes valstībā. Intas Jēkabsones organizētā mūzikas grupa ietērpa šo pasākumu mūzikas skaņās.

Kristību dievkalpojums tika filmēts un ir samontēts video diskā. 28. decembrī cietuma mācību klasē uz lielā ekrāna notika filmas pirmizrāde. Visam redzētajam un dzirdētajam ir liels pozitīvs spēks ar nākotnes perspektīvu šo cilvēku dzīvēs.

*Adventistu draudzes cietumu kapelāns
Rihards Krieviņš*

■ No florbola līdz Ziemassvētkiem

19. decembrī Bauskas draudzes jaunieši Ceraukstes Tautas namā aicināja interesentus, īpaši sava pagasta jauniešus uz garīga rakstura sarīkojumu. Jauki izremontētās telpas un Ziemassvētku egles mirdzums bija pulcinājis gan jaunus, gan vecāka gada gājuma cilvēkus. Mājīgu gaisotni radīja smaržīga zāļu tēja, piparkūkas, augļi. Pasākuma mērķis bija tuvināt jauniešus Dievam, kā arī labi pavadīt laiku jauniešu pulkā.

Atnākušie ieinteresēti klausījās dziedātās slavas dziesmas klarnetes, divu ģitāru un klavieru pavadījumā, dažādos interesantus stāstus un pat redzēja kādu nelielu uzvedumu. Bija paties prieks par talantīgajiem, uzņēmīgajiem jauniešiem. Interesanti, ka šai vakarā vairākiem dalībniekiem līdzās bija arī viņu vecāki un pat vecvecāki. Paldies jums, mīlie, par gudru audzināšanu! Pasākuma beigās cilvēkiem bija iespēja palikt, uzspēlēt kādas rotaļas vai arī doties atsevišķā telpā, lai noskatītos kādu kinosižetu un dalītos pārrunās par mūsu garīgā spēka avotu – Dievu.

teica nelielu uzrunu un mērķtiecīgi vadīja sarunas ar pieaugušajiem, kamēr jaunie organizēja atrakcijas un rotaļas. Garlaicīgi tur nejutās neviens! Lai pasākumu popularizētu, pagasta tautas nama vadītāja Inita un mūsu mācītājs Ainis krietnu laiku pirms tam apbraukāja ciematu, personīgi aicinot iedzīvotājus atnākt. Pirmajā reizē viņu vēl nebija ļoti daudz, bet Dieva Vārds jauku, modernu, skolotu un skoloties gribošu jauniešu rosināts, izskanēja arī Ceraukstes iedzīvotājiem. Tuvējās Griķu skolas jaunajā sporta zālē adventistu jaunieši ceturtdienās spēlē florbolu. Tur nav tikai adventisti, bet arī viņu nekristiešu draugi.

Mērķis – kopā saturīgi pavadīt laiku, iedraudzēties savā starpā un rādīt kristiešu vērtības. Ar laiku ir doma izveidot arī nelielu domubiedru grupu, uz kuru varētu nākt visi tie, kas vēlas uzzināt vairāk par Dievu.

Ziemassvētku noskaņās iejutās un jauniešu darbošanos vēroja Ināra Dimante

■ Gadu saulrietā sagaidot

Priecīgos brīžos gribas būt kopā ar tuviem cilvēkiem. 31. decembrī mūsu draudzē bija tāda iespēja. Šajā pēcpusdienā bijām pulcējušies, lai ar pateicību Dievam par pagājušā gada svētībām sagaidītu jauno gadu. Saulei rietot, mūsu mācītājs Andrejs Zilgalvis uzrunāja draudzes locekļus, lasot no 2010. gada Rīta sveiciens „Jēzus žēlastības pilnā sirds” 29. decembra lasījumu „Debesis”. Sandra Piene, veidojot pēcpusdienas nopietno daļu, aicināja kopīgi lasīt psalmus, kuri pagodina Kungu. Nav dziļāku pateicības lūgšanu kā Dāvida dziesmas. Starp lasījumiem kopīgi dziedājām dziesmas, kas arī pauda slavu un pateicību mūsu Dievam. Sandra bija sagatavojusi interesantu prezentāciju – par ko pienākas pateicība Dievam. Neklājas zūdīties par trūkumu, kaut ir viss nepieciešamais; ja ir cilvēki, kuri nevēl labu, tad ir iespēja viņus mīlēt un par viņiem lūgt. Bija vairāki šādi piemēri.

Mūsu sabatskolas vadītāji Gatis Būmeistars un Arnis Bičolis aicināja draudzes priekšā savus uzticamos palīgus – Bībeles izpēti kopvadītājus. Viņi katrs savu reizi mēnesi kalpo, lai vadītu Bībeles izpēti un apvienotu grupiņās pārrunātos tematus. Tas bija negaidīti mums un arī viņiem. Ātri sapratām, kas vieno šos brāļus un māsas, bet nevarējām iedomāties, ka viņiem sagādāts pārsteigums – Goda raksti. Tie bija jauki brīži, jo ne katrs skolotājs piekrīt uzņemties šo pienākumu. Pēc tam uzzinājām, kur tiek izlietoti evaņģelizācijai vāktie ziedojumi. Pateicoties www.adventistmission.org mājas lapai, bija ļoti interesanti – redzēt cilvēkus Austrālijā, Jaunzēlandē un Papua Jaungvinejā, kuri saņem līdzekļus, lai būvētu koledžu vai citreiz slimnīcas. Dzirdējām dziesmas, kuras šajā diskā tiek dziedātas kā pateicība ziedotājiem.

Noslēgumā sekoja vēl viens pārsteigums – kā sacīja Gatis, bildes, kuras parasti nerāda. Tie bija attēli, kuri lika mums pasmaidīt, jo ieraudzījām savus brāļus un māsas dažādos pasākumos jautrās situācijās. Fotogrāfē daudzi, un, ja saliek veikumu kopā, tad var ieraudzīt, ka ne vienmēr pat nopietnie cilvēki ir tik nopietni.

Mēs kopā sirsnīgi un draudzīgi sagaidījām Jauno gadu, un ticam, ka „Tas Kungs neaizliedz nekādu labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā”.

Tukuma draudzē D. Sproģe

■ Vārds, mūzika un tēja

Šogad nolēmām Ziemassvētku dievkalpojumu rīkot kopā ar draudzes kārtējo dievkalpojumu 26. decembrī. Bija daudz skaistu dziesmu un priekšnesumu. Draudzes bērni un jaunieši bija iestu-dējuši arī ludziņu “Jēzus atbrīvo no grēka”. Svētku dievkalpojumu ar dziesmām kuplināja Ozoliņu ģimenes ansamblis. Mācītājs Guntis Bukalders aicināja vēlreiz pārdomāt Jēzus ienākšanu šai pasaulē. Ja tā notiktu tagad, vai mēs Viņu atpazītu? Vai arī mēs būtu tikpat skeptiski, kā daudzi ticīgie tolaik?

Dievkalpojuma beigās visi kopā nodziedājām vienu no skaistākajām un populārākajām Ziemassvētku dziesmām – “Klusa nakts, svēta nakts”. Pēc dievkalpojuma sveicām decembra mēneša jubilārus, un bērni saņēma Ziemassvētku dāvanu paciņas. Tad sekoja sadraudzības brīži pie tējas, cepumiem un pelēkajiem zirņiem. Skatoties fotogrāfijas uz lielā ekrāna, atcerējāmies 2009. gada notikumus Limbažu draudzē.

Ieva Numure, adventistu Limbažu draudze

■ Ne tikai par mazo Jēzu silītē

dāvāniņas.

Atnākušie piepildīja visu dievnama zāli. Speciāli šim pasākumam bērni bija sagatavojuši īsu uzvedumu par tēmu “Dāvana Jubilāram”.

Uzveduma kulminācija bija, kad mazākā uzveduma dalībniece uzdāvināja Jubilāram (Jēzum) sevi, skaisti iesaiņotu lielā dāvanu kastē un aicinot arī klātesošos darīt to pašu. Dievkalpojuma laikā sevišķs akcents tika likts uz to, ka Jēzus nav palicis silītē Bētleme, bet ka Viņš ir dzīvojis un miris par mums katru. Un ka mums katram jāpadomā, kā pateiksimies par šo dāvanu.

Atnākušajiem tika uzdāvinātas 66 grāmatas – “Laika zīmes”.

Adventistu Rēzeknes draudze, izmantojot Ziemassvētku laiku, kad cilvēki ir sevišķi atvērti Labajai vēstij, sadarbībā ar Rēzeknes pilsētas sociālās aprūpes pārvaldi rīkoja labdarības dievkalpojumu pilsētas maznodrošinātajām ģimenēm. Draudzes locekļi, darbojoties plecu pie pleca un esot lūgšanās par šo pasākumu, sagatavoja dažādus priekšnesumus un arī saldas un veselīgas

Paldies visiem, kas organizēja pasākumu, un Dievam, kurš dod iespēju kalpot citiem.

Jaunā gada sākumā Rēzeknes draudzes aktīvisti plāno iepriecināt ar Labo vēsti Ozolmuižas pagasta ļaudis, pilsētas invalīdu biedrības bērnus, kā arī pilsētas bezpajumtnieku patversmes iemītniekus.

Elīna Ģipsle, adventistu Rēzeknes draudze

Adventistu latviete

Nūboldā

Nonākot Nūboldā, viss man bija jauns, taču cilvēki bija ļoti viesmīlīgi. Pirmo reizi redzēju ļaudis no dažādām pasaules malām, kuri dzīvo kā brāļi un māsas. Nekad nebiju sastapusi tik daudz dažādu kultūru pārstāvjus vienkopus. Te sapratu, ka nav svarīgi, no kuras valsts vai kultūras tu nāc – galvenais, ka visi tic Dievam un ir adventisti. Apbrīnojami, kā Dievs var mūs visus savest kopā!

Nūboldā satiku cilvēkus, kas mani tuvināja Jēzum Kristum. Beidzot sapratu, ka, garīgi augot kopā ar kristiešiem, viņi palīdz augt man pašai. Es ieteiktu jauniešiem mācīties kristiešu skolās, jo tad viņi labāk atradīs citus jauniešus ar līdzīgām interesēm, lai, kopā esot, varētu pētīt Bībeli. Varbūt izdevīgāk būtu mācīties skolā par brīvu vai mācību iestādē, kura ir tuvāk tavai mājai, bet daudzi jaunieši ir aizgājuši no Dieva, jo ir mācījušies nekristīgā vidē. Dažādi izaicinājumi var tevi vieglāk novērst no ticības Dievam, ja tu nedzirdi un nepēti Viņa Vārdu katru dienu un neuzturies kopā ar jauniešiem, kas tevi varētu pamācīt un iedvesmot.

Nūboldā man ir vieta, kur varu pavadīt daudz laika kopā ar Dievu, pat tad, ja es strādāju un mācos, bet es zinu, ka Dievs ir ar mani. Nūboldā es iemācījos būt pieaugusi, jo beidzot sapratu, ka tur nebūs vecāku, kas mani ik pa brīdim pamācīs un teiks priekšā, ko man darīt. Protams, arī vecākiem ir liela nozīme – piemēram, kā sasniegt mērķi, uz kuru tu esi iecerējis tiekties. Mani vecāki man ir ļoti palīdzējuši tieši ar ļoti lielu atbalstu un neļāvuši padoties, lai pabeigtu iesākto darbu. Nūboldā ir vieta, kur es personīgi atradu Dievu no jauna un vēl labāk iepazīnu Viņa Dēla – Jēzus Kristus būtību. Kopīgi ar citiem studentiem mēs pētām Bībeli un pārspriežam dažādas tēmas, kas mums liek meklēt atbildes uz arvien jauniem jautājumiem, kā arī liek saprast, cik ļoti Dievs mūs mīl un sargā.

Māra Truce, adventistu Cēsu draudze

Vēlējumi draudzei

Ātriem soļiem aizgājis 2009. gads ar vairāk vai mazāk notikumiem katras draudzes dzīvē. 27. decembra pēcpusdienā Cēsu draudzē, Līgatnes ielā 1, bija pagājušā gada pēdējais dievkalpojums, kas jau kļuvis par tradīciju. Šoreiz tajā skanēja laba vēlējumi draudzei 2010. gadā, kā arī kopīgi atcerējāmies 2009. gadā piedzīvoto. To visu varējām vērot uz lielā ekrāna dievnama lielās zāles priekšā. Notikumi ir bijuši daudz un dažādi: pirmās kristības dievnama jaunajās telpās, jau otrās kāzas šajā namā; veselības klubiņa nodarbības; Vislatvijas jauniešu pasākums u.c. Draudze saņēma arī skaistus vēlījumus no draudzes locekļiem, izteiktus gan vārdos, gan muzikālus. Jebkurš draudzes loceklis varēja iepriekš izdomāt vēlējumu un kopā ar savu vai ģimenes foto nodot Baibai Bērziņai, lai viņa tos visus sakārtotu prezentācijā uz lielā ekrāna. Personīgi man visvairāk pārdomas izraisīja vēlējums no Kolosiešu vēstules: "Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā." Nesīsim 2010. gadā 100% augļus mūsu mīļajam Pestītājam par godu!

D. Ieviņa, adventistu Cēsu draudze

...un katram gadam ir savs sliekšnis balts, aiz kura...

Smiltenes draudze atstāja savus priekus un rūpes Kunga ziņā, lai Jaunajā gadā izietu ar jaunu žēlastību. Atskatoties uz pagājušo gadu draudzes dzīvē, uzreiz atnāca atmiņā jubileja – 15 gadi kopš atjaunošanas un 80 gadi kopš dibināšanas. Tā arī neatceros, vai jautājums – kāpēc to vajag svinēt – bija reāls, vai tikai kaut kur pārdomās pabijis. Taču galvenais – tam radās atbilde.

Jo šī jubileja bija īpaša. Ar ko? Ar darbīgiem jauniešiem – puišiem, kuri stipri turēja garumgarās trepes, kamēr meitenes kāpa pa tām, lai no ārpuses nomazgātu otrā stāva jumta logus. Aplausi Evitai, Lāsmāi, Ingusam un Rihardam! Īpaša ar jaunkristītiem palīgiem Ināru un Jāni, kuri Laumai un Velgai palīdzēja aizdzīt pēdējo putekli. Īpaša ar nenoraksturojamu trijotni – Ilvaru, Tomasu un Tīnu, kuri bija visur. Īpaša ar to, ka sirsnīgi, bez kašķiem, pārmetumiem un citām cilvēcībām sabata rītā no čaklajām mājām izmukušās veltes savā daudzumā draudēja salauzt vienīgo lielo ēdamgaldu. Saimnieču Dzintras, Aijas un Regīnas atbalstītājos laikam būtu jāraksta gandrīz visa draudze, tāpēc atliek vien teikt – smiltēnieši pārspēja paši sevi! Īpaša ar dziesmām, visām dziesmām, bet Aijas un Anša duets „Kungs, Tava svētība” mūs visus vienkārši saviļņoja. Un Daces komponētās „Mozus dziesmas” pirmatskaņojums sirdī raisīja dziļas pateicības jūtas. Ne tikai par medus kūku, darbīgo sadraudzību, bet arī par to, ka mēs kā Dieva bērni varam būt šeit un tagad.

No šīs dienas pie izejas durvīm saulītē zaigojas plāksne, kas apliecina, ka šeit ir Dieva nams.

No šīs dienas viss ir mazliet citādi. Mūsu draudzē kalpot uzsāka mācītājs Almants Liepiņš, kurš kalpo jau ilgāku laiku arī Alūksnes un Gulbenes draudzē. Jau esam iepazīnušies ar Alūksnes draudzes Ceļa meklētājiem, kuri, mūs apciemojot, rādīja jauku skečiņu, atgādinot, ka cilvēks nav brāķis vai pusfabrikāts, bet īpašs Dieva radījums.

Vēl jau ir mulsums un neizpratne jaunajās pārmaiņās, bet pateicamies, ka Dievs mūs turpina veidot, māca sadarboties kalpošanai, neatkarīgi no mūsu temperamenta vai citu izpausmju dažādības.

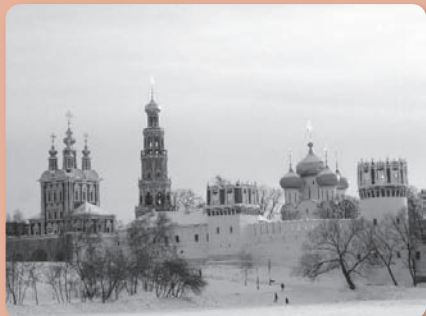
Priecājamies, ka mācītāja A. Liepiņa ģimene ir tik muzikāla. Skaistās dziesmās un svētku dāvanību papīriem čaukstot pavadījām Veco gadu. Svētīgu Jauno 2010. gadu Smiltenes draudzes vārdā novēl

Brigita Avišāne, adventistu Smiltenes draudze

Krievija pret misionāriem

Reliģiskās brīvības aizstāvji Krievijā ziņo, ka likumā, kas nodrošina reliģisko brīvību valstī, tiek plānotas izmaiņas, kas var būtiski sarežģīt ticības izpausmes, kuras garantē Krievijas konstitūcija.

Ir ierosināti grozījumi 1997. gadā pieņemtajā likumā „Par sirdsapziņas un biedrību brīvību”, kuru mērķis ir ierobežot tā sauktās „misionāru aktivitātes”.

Kā saka Septītās dienas adventistu Baznīcas Eiroāzijas reģiona Sabiedrisko attiecību un reliģiskās brīvības nodaļas vadītājs Viktors Vitko, ja grozījumus likumā pieņems, tie „ne tikai būs pretrunā ar konstitūciju, bet arī mēģinās ietekmēt sirdsapziņas brīvību un brīvību ticēt”.

Vitko komentārs sekojis pēc tam, kad vairāku reliģiskās brīvības organizāciju pārstāvji tikās Maskavā, lai aizstāvētu misijas aktivitātes kā sirdsapziņas brīvības fundamentālu izteiksmes veidu. Lai gan Krievijas konstitūcija garantē ticības brīvību, jau tagad Krievijā visi ticīgie nav vienlīdzīgi. 52 tūkstoši adventistu ir 2 procenti no visiem ne-Pareizticīgās Baznīcas kristiešiem, kuri tiek uzskatīti kā otršķirīga kristiešu grupa. Likums nosaka Pareizticīgo Baznīcai īpašas priekšrocības salīdzinājumā ar citu ticīgo grupām. Tomēr jaunie likuma grozījumi var pieļaut valsts pārstāvjiem veikt „pastāvīgu uzraudzību” pār citu konfesiju Baznīcām. Tas var vēl vairāk apgrūtināt reliģisko minoritāšu darbību.

Diemžēl, kā atzīst Evaņģēlisko kristiešu – Baptistu Krievijas ūnijas vadītājs Jurijs Sipko, panākt lielāku sabiedrības atbalstu reliģiskajai brīvībai valstī ir grūti. Krievijā ir ļoti daudz neticīgo, kas sevi asociē ar Krievijas pareizticību, taču to nepraktizē. Tādēļ daudziem nav izpratnes, ko šādi ierobežojumi likumā var nozīmēt aktīvām ticīgo grupām, tā domā Sipko.

„Adventist World” 11 valodās

Adventistu izdevums „Adventist World” („Adventistu Pasaule”) šajā gadā, paredzams, kļūs daudz pieejamāks. Līdz gada beigām starptautisko Adventistu Baznīcas izdoto žurnālu varēs lasīt 11 valodās.

„Adventist World” sākotnēji tika izdots angļu valodā ASV. Pēc tam tas tika izplatīts visā pasaulē (eksemplārus angļu valodā var lasīt Rīgā, Baznīcas ielā, kā arī internetā). Pēdējo pusgadu žurnāla saturs tika tulkots vācu valodā internetā. Taču tagad vācu valodā lasošie varēs lasīt žurnālu arī drukātā formā. To iespiedīs netālu no Hamburgas, Vācijā, izdevniecībā, kura pieder Adventistu Baznīcai. Šī izdevniecība grasās izdot savu konfesionālu adventistu žurnālu vietējiem vāciešiem.

Arī Austrijas ūnija grasās izdot jaunu adventistu žurnālu, un „Adventist World” tiks izplatīts reizē ar šo žurnālu.

Vācijā, Austrijā un Šveicē ir 45 tūkstoši vācu valodā runājošu adventistu.

Bet oktobrī jau tika veikts pirmais žurnāla tulkojums vjetnamiešu valodā. Vjetnamā ir 14 tūkstoši adventistu, un šo žurnālu vjetnamiešu valodā var lasīt internetā.

Ir plānots, ka jau šomēnes, janvārī, internetā „Adventist World” varēs lasīt rumāņu valodā, kurā lasa ap 100 tūkstoši adventistu, un urdu valodā, kas ir Pakistānas lielākā valoda. Tajā runā ap 12 tūkstoši adventistu.

Tālākie plāni ir paplašināt lasītāju skaitu vēl vairāk. 2010.gada beigās septiņās valodās žurnāls iznāks drukātā formā, bet 11 valodās to varēs lasīt internetā, tajā skaitā korejiešu, ķīniešu un krievu valodā.

Janam Polsenam – 75

Septītās dienas adventistu Baznīcai iejot jaunā dekādē, Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītājs nosvinējis savu 75. dzimšanas dienu.

Viņam kā pieredzējušam vadītājam tā ir iespēja būt Baznīcas priekšgalā jau vairāk nekā desmit gadus. Turklāt šo gadu laikā Baznīca ir skaitliski strauji

pieaugusi un kļuvusi par 16 miljonus cilvēku lielu organizāciju.

„Šāds Baznīcas pieaugums, kādu mēs esam redzējuši pēdējos piecos, sešos gados, ir pretējs pasaulē vērojamām tendencēm,” saka pats Polsens. „Mūsu galvenā uzmanība ir pievērsta misijas darbam, un tas ietekmē arī to, kā mēs plānojam budžetu.”

Pats Polsens saka, ka ir novērojis interesantu sakrītību – draudzes sekmes misijas darbā ir atkarīgas no draudzes atvērtības – gan administratīvās atklātības un finansiālā caurspīdīguma, gan „dažādības atzīšanas, novērtēšanas un pieņemšanas draudzē”.

Polsens ilgstoši vada televīzijas programmu „Let’s Talk”, kurā nemontētā, atklātā veidā var vērot sarunas ar pusaudžiem un jauniešiem. Un tas palīdzējis iedrošināt draudžu dzīvē iesaistīties jaunāko paaudzi. Piemēram, daudzas draudzes aktualitātes un tematikas tagad var vērot internetā Youtube.com kanālā un citur, kas ļauj par Baznīcas lietām interesēties cita veida auditorijai.

Atvērtība arī nozīmē darbošanos ārpus baznīcas soliem, saka Polsens, kas vienmēr uzsvēris, ka draudzēm jāklūst kā sabiedriskiem centriem, kur glābšanas vēsts atrod praktisku izteiksmi draudzībā, garīgā atbalstā un cilvēciskā palīdzībā tuvākajiem.

Polsens ir dzimis Norvēģijā, kur sākotnēji kalpoja kā ierindas mācītājs. Vēlāk viņš devās misijas darbā uz Ganu, pēc tam kļuva par Nigērijas Bebkoka Universitātes direktoru un

profesoru. Vēlāk Ņūboldas koledžā viņš uzsāka darbu, ko tagad vairāk nekā 50 gadus mēs zinām kā konfesionālo kalpošanu.

Transeiropas reģionā Jans Polsens bija Izglītības nodaļas vadītājs. Pats viņš doktora grādu ieguvis Tūbingenas Universitātē.

1995. gadā viņu ievēlēja par Ģenerālkonferences viceprezidentu un 1999. gadā izraudzīja kā Vispasaules Baznīcas vadītāju.

Uzticēties un pilnvarot citus cilvēkus – Polsens saka, ka tā ir lielākā mācība, ko viņš šajos gados vadītāja amatā ir iemācījies.

No ziņu aģentūras ANN

Māris Debners,
LDS palīgmācītājs.

DIEVKALPOJUMS KUR, KAD UN KĀ?

Ja es atzītos, ka dievkalpojuma laikā guļu, par to visdrīzāk neviens īpaši nebrīnītos – tā sakot, neesi jau vienīgais, kuru kādreiz pieveic darba nedēļas nogurums. Bet ja es sacītu, ka dievkalpojumā arī ēdu, stūrēju auto un mazgāju veļu? Patiesībā gan te nav nekā dīvaina, jautājums tikai, ko mēs saprotam ar jēdzienu „dievkalpojums”.

Kas tad īsti ir dievkalpojums? Vai tas ir ekskluzīvs apzīmējums pasākumam dievamā, kad esam sanākuši kopā slavēt Dievu, lūgt, klausīties svētrunu? Atbilde varētu būt – gan jā, gan nē. Raugoties no mūsu valodas viedokļa – jā. Latviešu valodā to tiešām tradicionāli sauc par dievkalpojumu. Savukārt raugoties no Bībeles terminoloģijas viedokļa, atbilde drīzāk ir – nē.

Nebūt negrassos aģitēt mainīt latviešu valodas tradīcijas un atteikties no ierastās „dievkalpojuma” jēdziena lietošanas. Es tikai atgādināšu, ka aiz šī vārda slēpjas kas vairāk, ka mūsu dievkalpošanas izpratne nedrīkstētu apstāties pie kādas konkrētas svētas vietas vai pie šīs vienas vai pāris stundām nedēļā.

Bībelē dievkalpojuma jēdziens¹ lietots divās nozīmēs. Sā-

kotnēji tas ir saistīts ar rituāliem svētnīcā. Lasīsim dažus piemērus, kas uz to norāda.

„Tāpat viņš [Mozus] apslacīja ar asinīm arī telti un visus dievkalpojuma rīkus.” (Ebrejiem 9:21 – 2007. gada izdevums) Šī Jaunās Derības atsauce norāda uz 3. Mozus 8. nodaļā aprakstīto Ārona un viņa dēlu iesvētīšanu kalpošanai Saiešanas teltī (svētnīcā).

„Bija jau gan arī pirmajai (derībai) kalpošanas noteikumi un laicīga svētnīca, (..) Bet, pastāvot šādai kārtībai, priekšējā teltī vienmēr ieiet priesteri izpildīt kalpošanu.” (Ebrejiem 9:1,6) Te ir runa par priesteru ikdienas darbībām svētnīcā. Galvenokārt tā bija upurēšana. Tas ir „vecās derības” dievkalpojums. Bet kā ir ar jauno derību?

„Cik gan daudz vairāk Kristus asinis, kurš mūžīgā Gara

spēkā pats sevi ir pienesis par nevainojamu upuri Dievam, šķīstī mūsu sirdsapziņu no mirušiem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam. Tādēļ viņš ir jaunās derības vidutājs, lai ar nāvi, kas izpirka iepriekšējās derības laikā izdarītos pārkāpumus, tie, kas aicināti, saņemtu mūžīgā mantojuma apsolījumu.” (Ebrejiem 9:14-15 – 2007. g. izd.)

Vecās Derības dievkalpojuma centrā bija norāde uz Dieva lielo žēlastību, uz to, ka grēcinieks, pateicoties nevainīgam upurim, var nākt pie svētā Dieva un palikt dzīvs, saudzēts, atbrīvots no vainas. Tā bija simboliska norāde uz Jēzu, kura ierašanās pasaulē un upuris tolaik bija nākotnes notikums.

Saskaņā ar Vēstuli Ebrejiem, Kristus krusts atcēla dzīvnieku upurēšanu u.c. priesteru darbības svētnīcā. Tāda veida dievkalpojums vairs nav vajadzīgs, jo tas būtībā bija tikai simbols, norādījums uz glābēju Kristu, kam bija jānāk pasaulē un jāklūst par cilvēku grēkus izpērkošo upuri. Kad īstenība ir notikusi, šāds īstenības aizstājējs (jeb īstenības „ēna”) vairs nav vajadzīgs. Priestera kalpošana gan turpinās, tikai ne vairs virs zemes:

„Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks. (...) Bet nu Viņam ir piešķirta pārāka kalpošana, jo Viņš ir labākas derības starpnieks, kas uz labākiem apsolījumiem dibināta.” (Ebrejiem 8:1-2;6)

Jaunās derības priesteris kalpošana jeb dievkalpojums notiek Debesīs un tur kalpotājs jeb priesteris ir Dieva Dēls Kristus Jēzus. Tur Jēzus īsteno savu „pārāko kalpošanu” mūsu labā, pats būdams gan par mūsu grēkiem upurētais upuris, gan arī „viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem” (1. Timotejam 2:5), nodrošinot mums iespēju nākt pie svētā Dieva un tikt pieņemtiem, saudzētiem, atbrīvoti no vainas, glābtiem.

Bet – šeit uz zemes ir otra veida dievkalpojums. Zīmīgi, ka arī šajā otrajā nozīmē dievkalpošanas jēdzienu Bībele

saista ar upuri. Par to runāts Vēstulē Romiešiem 12. nodaļā. Pilnīgākam ieskatam būtu jālasa visa nodaļa, bet šobrīd lasīsim tās pirmo pantu: “Es jūs aicinu, brāļi, Dieva apžēlošanās dēļ nododiet sevi pašu Dievam – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam, kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu upuri.” (Romiešiem 12:1 – 2007. g. izd.)²

Mājlopu upurēšana un asinsizliešana beigusies. Kristus Debesu svētnīcā kalpo mūsu labā gan kā upuris, gan kā priesteris. Balstoties izolēti uz šīs atziņas, varētu nodomāt, ka mums ar „dievkalpošanu” vairs nav nekāda sakara. Tiešām, daži uzskata, ka „kalpošanas” jēdzienam vairs nebūtu vietas

Mūsu istā kalpošana Dievam sākas nevis sestdienas rītā pl. 10, bet gan pāris stundas vēlāk, kad izejam no dievnama, un turpinās 7 dienas nedēļā.

pat kristiešu leksikā. Daudz tīkamāk postmodernā kristieša ausīs skan, piemēram, „slavēšana”.

Bet tie, kas atzinuši, iepazinuši un novērtējuši to lielo dāvanu, ko Tēvs mums dāvējis Kristū Jēzū – Dievā, kurš nāca „kalpa veidā”³ – tie izvēlas piederēt Viņam un iet Viņa pēdās. Un tas cita starpā nozīmē – kalpot. Kalpot ne tāpēc, lai saņemtu algu. Arī ne tāpēc, lai saņemtu žēlastību. Kalpot tāpēc, ka esam saņēmuši žēlastību: „Es jūs aicinu, brāļi, Dieva apžēlošanās dēļ...”

Kā kalpot?

Nododot sevi pašus par upuri. Bet – par DZĪVU upuri. Dievs vēlas, lai mēs dzīvojam – dzīvojam ar Viņu. Dzīvojam Viņa

Katram klātesošajam ir jābūt dievkalpojuma līdzdalībniekam

Mēs tiecamies domāt, ka dievkalpojumu veido sludinātājs kā aktieris, Dievs kā sufleris un draudze kā skatītāji. Patiesībā istu dievkalpojumu veido draudze kā aktieris, sludinātājs kā sufleris un Dievs kā skatītājs.

“Liela daļa publiska dievkalpojuma ir Dieva slavēšana un lūgšanas, un katram Kristus sekotājam vajadzētu iesaistīties šai pielūgsmē.” (Ellen G. White, “Signs of the Times”, 1886. g. 24. jūn.)

Kopīga Dieva godināšana uzsver Dieva visvarenību un Viņam piemītošās īpašības: Dievs ir liels, un Viņš ir šeit, Dievs ir pār mums un starp mums. Pārāk bieži “mēs nesaņemam ne simto daļu no tām svētībām, kuras mums vajadzētu saņemt, pulcējoties kopā, lai kalpotu Dievam”. (“Testimonies”, 6. sēj., 362. lpp.)

Dievkalpojums ir sastapšanās

Daudzās draudzēs tiek praktizēta viena un tā paša dievkalpojuma kārtība, teikti tie paši paziņojumi, dziedātas tās pašas dziesmas, lūgtas tās pašas lūgšanas un sludinātas gandrīz tās pašas svētrunas gadu pēc gada, gadu desmitiem. Tās baidās piemērot savu dievkalpojumu stilu attiecīgām

izmaiņām sabiedrībā zināmā laikposmā. No otras puses, dažas draudzes dievkalpojumos mēģina iet jaunus ceļus, bet arī šie jauninājumi var izraisīt problēmas. Laika gaitā var novērot dažu tradicionālo dievkalpojuma veidu nozīmi, bet mēs tos nevaram aizstāt ar veikliem paņēmieniem un laika kavēkļiem. Vēsture liecina, ka draudze dažreiz zaudē savu ietekmi, vairoties no izmaiņām, bet tā cieš arī no ļaudīm, kas tik ļoti vēlas pārmaiņas, ka pazaudē draudzes īpašo vēsti.

Dievkalpojumam ir jābūt godbijību iedvesmojošam

Pirmais eņģelis sludina: “Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu.” Vārds “bīstieties” izsaka cieņu, godbijību. Dievkalpojumam jāietver sevī labas attiecības ar citiem lūdzējiem; mīlestības Evaņģēliju nevar īstenot atšķirtībā. Dievkalpojums ietver sevī arī siltas jūtas pret Dievu. Un tomēr tās ir tikai atsevišķas daļas no veselā. Kopīgām dievkalpojumam Dieva ļaudis jāievada Dieva troņa zālē.

Dievkalpojuma primārais nolūks nav labi justies, bet gan sastapties ar Dievu.

Dievkalpojumam jābūt priecīgam notikumam

Atkl. 14:2,3 aprakstīta Dieva atpestīto slavas dziesma: “Es dzirdēju skaņu, kas bija līdzīga arfu spēlēšanai. Tie dziedāja jaunu dziesmu.” (NIV) Šī debešķīgā arfu mūzika un dziedāšana atklāj, kādam priekam un jūtām ir jāizpaužas dievkalpojumā. Ja mēs, gatavojoties dzīvot Debesīs, slavēsim Dievu tā, it kā jau būtu Debesīs, tad mūsu dievkalpojums būs priecīgs notikums. Tajā būs iekļautas mūsu domas un mūsu jūtas, lūdzot skaidru saprašanu un siltu sirdi. Tur mēs mācīsimies pazīt Dievu, bet mācīšanās par Dievu izraisīs mīlestību un prieku par to, ka mēs Viņu labāk pazīstam. Ļoti daudzi adventistu sludinātāji ir mācīti neizrādīt emocijas. Viņi tā baidās no emocionalitātes, ka vispār izvairās no jūtu

izpaušmēm. Mēs maldāmies domājot, ka aizstāvam mūsu pirmos darbiniekus, ja atbalstām tikai formālu un pilnīgi racionālu pieeju. Pirmo adventistu dievkalpojumos bija ļoti daudz liecību un personiskas līdzdalības. Dažkārt tie bija īpaši emocionāli.

Dievkalpojumam ir jābūt personiskam pārdzīvojumam

Par dziesmu, ko dzied simts četrdesmit četri tūkstoši, Atkl. 14:3 teikts: “Neviens to nevarēja iemācīties.” (NIV) Kāpēc? Tāpēc, ka tā ir personisku pārdzīvojumu dziesma. Nevieni to nevarēs izdarīt mūsu vietā. Dievkalpojums ir personisks pārdzīvojums. Dievkalpojums nav rutīna. Tā nav tradīcija. Tā nav pasīva vērotāja izprieca. Dievkalpojums ir notikums, Radītāja un radījuma personiska sadarbība. Dievkalpojums ir sastapšanās.

“Sludinātāja rokasgrāmata”, 24. nod.

taisnības un viņa žēlastības ietvarā. Dzīvojam „dzīvu, svētu un Dievam tīkamu” dzīvi.

Ja nodot sevi pašu par upuri, tad visu sevi. Mēs jau nevaram sadalīties vairākās daļās. Ja sevi pašu – tad visu. Visu laiku. Visus resursus. Tas ietver visu dzīvi. Ja kāds domā, ka, ierodoties katru nedēļu uz vienu vai divām stundām dievnamā, sēžot solā, dziedot korī vai stāvēt aiz katedras, mēs esam savu dievkalpošanas normu izpildījuši, tad viņš pilnīgi noteikti maldās.

Īstā kalpošana Dievam sākas, kad mēs no dievnama izejam. Un turpinās svētdien, pirmdien, otrdien utt. Mūsu dievkalpojuma laiks ir tad, kad mēs vācam govij sienu, vai strādājam pie sava datora, vai mūrējam sienas, vai pildām skolā uzdotos mājasdarbus, vai mazgājam traukus, vai ejam ciemos, vai sarunājamies ar draugiem, vai ieliekam lūdzēja pastieptajā rokā maizes klaipu...

Kādā no mūsu literatūras izdevumiem lasīju pazīstama teologa vārdus: „Viņš [Jēzus] ir tā vērts, lai katru dienu pavadītu vismaz vienu stundu kopā ar Viņu...”⁴ Jācer, ka autors patiesībā gluži tā nedomā. Vai tiešām tikai „vismaz vienu stundu”? Kāpēc ne visas 24 stundas? Noderīgi šajā sakarā atcerēties dievišķo liecību par Ēnohu, vienu no nedaudzajiem, ko Dievs ņēma pie sevis nāvi neredzējušu, un par kuru Raksti saka, ka „viņš Dievam patīcis”⁵: „Ēnohs vadīja savas gaitas ar Dievu” (1. Mozus 5:24). Burtiski tulkojot – „Ēnohs staigāja ar Dievu.” Saprotams, ka te nav runa par atsevišķām dienas stundām, svētbrižiem vai svētceļojumiem, bet par dzīvi kā tādu. Laikam ar Dievu mūsu dzīvē nevajadzētu aprobežoties tikai ar brižiem, ko pavadām lasot Bībeli un lūdzot. Apustulis Pāvils ir rakstījis: „Visu ko darāt, dariet no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem” (Kolosiešiem 3:23).

Un nu jāatgriežas pie mūsu sākotnējā jautājuma. Kā vērtīgais lasītājs būs jau sapratis, šī raksta mērķis nekādā ziņā nav pazemināt tās svinīgās norises nozīmīgumu, ko mēs tradicionāli dēvējam par dievkalpojumu. Tomēr paliek jautājums, kas gan notiek dievnamā, ja tā nav īstā mūsu kalpošana Dievam? Tas ir atsevišķa raksta vērts jautājums, tomēr šī raksta kontekstā to varētu atbildēt arī pavisam īsi: – te notiek mūsu sagatavošanās dievkalpošanai. No šejienes mums vajadzētu iziet stiprinātiem un pamācītiem, iedrošinātiem un iepriecinātiem, lai visā dzīvē varētu pilnvērtīgi kalpot Dievam.

Kā tad Bībelē apzīmēta norise, kas mums ierasti notiek sabata rītā dievnamā? Lūk, dažas no rakstvietām, kas uz to norāda: Psalmi 26:12; Psalmi 68:27; 3. Mozus 23:8; Jēkaba 2:2; Ebrejiem 10:24-25; 1. Korintiešiem 14:26. Šeit ir izmantoti apzīmējumi „draudzes sapulce,” „draudzes sanāksme,” „svēta sapulce,” kā arī norādīti šī pasākuma mērķi – ticības stiprināšanai, Dieva vārda sludināšanai, Dieva lūgšanai un teikšanai jeb godināšanai, cits cita paskubināšanai, ... bet ne kalpošanai. Jā, saskaņā ar Bībeli, pat Kristus upura piemiņas sakraments – Kunga mielasts jeb Vakarēdiens – nenotiek dievkalpojumā, bet gan draudzes sanāksmē.⁶ Tomēr neatkarīgi no tā, kādā vārdā mēs to sauktu, – par dievkalpojumu, svētsapulci, draudzes sanāksmi vai jebkā citādi, Svētie Raksti un Svētā Gara iedvesmotās liecības mūs nepārprotami aicina pret šo norisi izturēties ar vislielāko cieņu un bijību.

Kopsavilkums

Šī raksta galvenais mērķis nebija valodniecisks vai terminoloģijas pētījums, kaut gan šīs lietas zināt arī ir labi. Droši vien arī turpmāk mēs turēsimies pie mūsu valodā pieņemtā un ierastā vārda „dievkalpojums” lietojuma. Svarīgāk par apzīmējumiem, ko izmantojam, ir atcerēties galveno, to, ka Debesīs notiek dievkalpojums, kurā Kristus mūsu labā kalpo kā priesteris un aizstāvis. Un to, ka mūsu īstā kalpošana Dievam sākas nevis sestdienas rītā plkst. 10 vai 11, bet gan pāris stundas vēlāk, kad izejam no dievnama, un turpinās 7 dienas nedēļā, jo tā saka Dieva Vārds: “Es jūs aicinu, brāļi, Dieva apžēlošanās dēļ nododiet sevi pašu Dievam – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam, kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu upuri”!

¹ Vārds „dievkalpojums” tiešā veidā Bībeles latviešu izdevumos sastopams tikai nedaudz vietās, 1965. gada izdevuma revidētajā tekstā tas neparādās vispār, tomēr jēdziens tiek izteikts citiem vārdiem, visbiežāk - „kalpošana.”

² Ernests Gliks, tulkojot šo tekstu, ir izmantojis frāzi, „kas irr juhso prahtiga Deewa-Kalposchana”.

³ Filipiešiem 2:7

⁴ Lūgšanu nedēļas lasījumi 2008

⁵ Ebrejiem 11:5

⁶ Skat. 1. Korintiešiem 11. nodaļu, īpaši 17., 18. un 20. pantu. 2007. gada Jaunās Derības izdevumā lietots vārds „sapulce”.

Draudzei patīk, ka kalpo bērni

Elma Gipsle,

adventistu Rēzeknes draudzē

Rēzeknes draudzes dievkalpojums tiek daudz iesaistīti bērni. Bībeles izpēti jeb sabatskolu parasti atklāj divi pieauguši cilvēki un viens bērns. Bērni no galvas runā Bībeles rakstvietas, uzmundrinot un iepriecinot draudzi un ciemiņus. Arī ziedojumus vāc tikai bērni. Ļaudīm patīk dot bērniem un vērot, kā viņi savāc ziedojumus. Kad ziedojumi ir savākti, bērni paši lūdz Dievu, lai naudiņa tiktu vadīta pēc Viņa redzējuma. Katrā dievkalpojumā (!) ar dzejoļiem un dziesmām Dievu slavē bērni!

Vēl katrā dievkalpojumā bez ierastās bērnu piecu minūšu kalpošanas pārmaiņus katru sestdienu notiek vēl 3 veidu citas piecu minūšu kalpošanas. Tās gatavo ģimenes nodaļa, veselības nodaļa un misijas nodaļa. Katras nodaļas pārstāvis sagatavo īsu, interesantu un praktisku stāstījumu, lai uzlabotu cilvēku dzīves kvalitāti un iedrošinātu jaunu un sen zināmu ideju pielietošanu praksē. Tiek izmantotas *Power Point* prezentācijas.

Dažreiz dievkalpojums tiek bagātināts ar kopīgi dziedātām kristīgām karaokēm. Tās ir sagatavotas ļoti kvalitatīvi vizuāli, arī audio ziņā. Tas īpaši iedvesmo cilvēkus, jo tad rokās nav jātur grāmata un skats ir vērsts uz dažādām video ainām dziesmu tekstu fonā uz lielā ekrāna. Efekts ir dubults, jo cilvēks, baudot, piemēram, brīnišķīgus dabas skatus, arī vizuāli atceras par Dieva varenību. (Karaokes ir krievu valodā. Latviešu valodā, manuprāt, nav pieejamas tik kvalitatīvas un daudzveidīgas.)

Dažreiz svētrunu laikā tiek izmantoti uzskatāmi salīdzinājumi ar evaņģēliju, dzīves vērtībām utt., piemēram, ūdens un guašas krāsas, lai parādītu, kā dzīvi samaitā grēks; trauki ar akmeņiem un smiltīm, lai parādītu dzīves prioritātes, konfektes aploksnēs ar uzrakstu "Neatvērt, bīstami!", lai parādītu, cik spēcīga ir kārdinājuma vara. Šīs svētrunas noteikti paliek atmiņā!

"Lūgšanu grozs"

Elita Lapiņa,

adventistu Rīgas 1. draudze.

Ar šādu nosaukumu ir izveidojusies kopīgo aizlūgšanu kalpošana Rīgas 1. draudzē.

Ierosme par šādu kopīgu aizlūgšanu radās pirms 2 gadiem, kad šo priekšlikumu draudzes mācītājam Vilnim Latgalim izteica kāds no piektdienas vakara lūgšanu dievkalpojuma dalībniekiem. Draudzes padomē tika pārrunāts šādas kalpošanas risinājums. Lai lūgšanas ērti, vienkārši un ātri varētu nodot pirms dievkalpojuma, uz paaugstinājuma tiek nolikts no salmiem pīts trauks (tāpēc to tagad esam iesaukuši par grozu), kur klātesošie neuzkrītoši var ielikt savas aizlūgšanu vajadzības. Tādējādi katrs, kurš atnācis uz dievkalpojumu ar smagu sirdi, neatrisinātām problēmām vai pēkšņu nelaimei, caur kopēju draudzes lūgšanu savu sāpi var nest Dieva priekšā.

Izteiktās lūgšanu vajadzības tiek norādītas arī iknedēļas draudzes informācijas lapiņās, lai par tām turpinātu lūgt arī nākamajā nedēļā.

Šīs kalpošanas lielo nozīmi pierāda tas, ka divu gadu laikā nav bijis neviena dievkalpojuma, kad netiktu darīta zināma kāda lūgšanu vajadzība. Pārliecību par to, ka Dievs ir

nomodā par mūsu grūtībām, pārbaudījumiem un glābšanu, nostiprina arī izteiktās pateicības par atbildētām lūgšanām, kas vairo uzticēšanos un pašāvēību Dieva žēlastībai, gudrībai un palīdzībai.

Vadot šo kopīgo lūgšanu kalpošanu, esmu saņēmusi daudz prieka, piedzīvojot Dieva brīnišķīgo klātbūtni ne tikai savā, bet arī citu līdzcilvēku dzīvēs.

Noliksīm ne tikai savas nastas pie Jēzus kājām, bet palīdzēsim tās nest arī cits citam - lūgsīm ar godbijību un dedzību, neatlaidību un pacietību, lai ticībā un ar pateicību saņemtu katru Dieva atbildi.

Komunikācijai jābūt arī vizuālai

Jānis Mucenieks,

Cēsu Sadraudzības draudzes mācītājs.

Arī Cēsu "Sadraudzībā" dažas lietas notiek citādi nekā citur. Dievkalpojumam sākoties, visi kalpotāji, kuriem būs kaut kas jāvada, sanāk priekšā – sastājas aplī, sadodas rokās un lūdz. Tā ir zīme visiem klātesošiem, ka dievkalpojums ir sācies. Dievkalpojuma vadītājs atklājot aprunājas ar sanākušajiem, uzsilda "atmosfēru". Viņš nedrīkst pateikt tikai: "Labdien! Vēlos nolasīt jums pantu no Bībeles... Kopīgi dziedāsim dziesmu Nr." Mēs cenšamies visiem spēkiem izvairīties no formālas pieejas. Protams, tas nav viegli. Bet svētīgi gan.

Visi kalpotāji – vadītājs, galvenais mūziķis, lūgšanu vadītājs, Bībeles studiju vadītājs, svētrunas runātājs, ziņotājs, ziedojumu kalpotājs – visi tiek pastāvīgi aicināti nākt uz savu kalpošanu ar vizuālu prezentāciju – kaut vienu kadru. Lai komunikācija būtu ne tikai klausīšanās līmenī, bet arī vizuāla. Tā lapā www.adventistmission.org (un ne tikai tur) ir bagātīgs materiāls misijas ziņām. Tāpat uz ekrāna vienmēr ir redzami vārdi dziesmām, un visi klātesošie ir aicināti dziedāt līdz jebkuru dziesmu. Arī sabatskolas nodarbībā vienmēr izmantojam www.tukumaadventisti.com pieejamo sabatskolas materiālu.

Ziedojumu kalpošanu vada mūsu draudzē draudzes kasiere Dagnija. Viņa vienmēr paziņos draudzei iepriekšējā nedēļā savāktu summu un pateiks šīs dienas vajadzību. Tad visa draudze tiek aicināta personīgi lūgt un tad celties no savām vietām, un nest savu ziedojumu priekšā. Esam atraduši, ka Bībelē ir dots ieteikums tam, ka ziedojumus ziedotājam ir pašam jānes un jānoliek.

Kopīgi psalmu lasījumi

Dzidra Bethere,

adventistu Liepājas draudze.

Manuprāt, adventistu Liepājas draudzes dievkalpošanā veiksmīgi netradicionāli ir psalmu kopīgie lasījumi, kad visa draudze vienojas slavas vai pateicības lūgšanas lasījumā. Katrā dievkalpojumā lasījumam tiek izvēlēts kāds psalms, kurš iekļaujas kopējā dievkalpojuma tēmā. Ja pirmās reizes bija biklas un neveiklas, tad tagad šie kopējie lasījumi, kas ir vienojoši savstarpēji un, galvenais, ar Dievu, skan jau drošāk. Tad arī tās noteikti ir aizlūgšanas dievkalpojuma laikā, kad tiek aizlūgts par cilvēku konkrētām vajadzībām. Tas vieno un saliedē draudzi. Protams, arī prieks par saņemto atbildi. Vēl varbūt kāds sīks, bet svinīgu noskaņu veicinošs akcents ir degošas sveces blakus atvērtai Bībelei uz paaugstinājuma.

Intervēja adventistu Liepājas draudzes mācītājs Ivo Roderts

Šajās „Adventes Vēstīs” iepazīsimies ar Juri Pasternaku. Viņš ir Adventistu Liepājas draudzes vecākais un Ceļa Meklētāju kluba direktors. Jāatzīst, ka Juris nav no tiem, kuriem patīk runāt par sevi. Taču Liepājā zina, ka Dievs viņu bieži aicina uzrunāt draudzi.

Kas Tavā dzīvē ir pats svarīgākais?

Ja šādu jautājumu uzdod kristietis kristietim, tad atbilde jau ir zināma. Gribu uzsvērt kaut ko citu, proti, es bieži pārdomāju, cik lielā mērā es ļauju Jēzum valdīt pār sevi, pār visu, kas es esmu un kas man pieder.

Bet kāpēc Tu vispār sāki interesēties par Dievu?

Dievs mani izvilka no stāvokļa, kad prātā brieda domas par slepkavību un pašnāvību. Ģimene bija izirusi, darba nebija... smēķēšana, dzeršana un perversas dzimumattiecības vairs nesniedza pat iluzoru apmierinājumu. Un neviens šajā pasaulē nespēja man palīdzēt, bet es ļoti, ļoti gribēju dzīvot! Un tad es saucu un kliežu uz Dievu: „Glāb!...” Un Viņš to izdarīja.

Mūsu žurnāla tēma šoreiz veltīta dievkalpošanai. Kas Tev ir dievkalpojums un kas tajā ir svarīgākais Tev?

Mans dievkalpojums sākas katru dienu ap pieciem, sešiem no rīta, kad ar priecīgām sirds trīsām es tiekos ar savu Glābēju. Tas ir visbrīnīgākais laiks, kurā es varu savam uzticamākajam Draugam izstāstīt visu, visu. Un Viņš ar savām Gara rokām mani apskauj un samīļo.

Bet ja runājam par to, kā tev patīk dievkalpojumi, kādi tie ir pie adventistiem?

Man ir maza pieredze dažādu dievkalpojumu izvērtēšanā. Bērniībā esmu bijis luterāņu dievkalpojumos, ir gadījies būt pie baptistiem, tomēr Dievs mani atveda pie adventistiem. Sākumā man nepatika – īpaši skaļās diskusijas Bībeles izpētes nodarbībās. Tagad gan tas tā vairs nav. Par dievkalpojumiem adventistu draudzēs varu spriest tikai pēc Liepājas un vēl dažām draudzēm Latvijā. Viens no pozitīvajiem momentiem ir tas, ka dievkalpojuma liturģija jeb kārtība ir elastīga un maināma. Protams, ir tradīcijas, piemēram, tās, kuras reglamentē Dieva pielūgsmes veids. Tomēr, kad lasu Dieva Vārdu, piemēram, 150.psalmu: „... Teiciet Viņu par Viņa lielajiem darbiem, teiciet To Kungu Viņa varenās godības dēļ!... teiciet Viņu ar stabulēm un cītarām! Teiciet Viņu ar bungām un vijīgām dejām...” – tas man liek aizdomāties.

Ja Tev būtu iespēja kaut ko mainīt – kas tas būtu?

Man ir sapnis, ka ļaudis no pasīviem klausītājiem kļūst par aktīviem, dedzīgiem dievkalpojuma dalībniekiem.

Diemžēl ļoti bieži mūsu draudzēs dievkalpojums tiek veidots pasīviem klausītājiem. Bet šādu pārmaiņu cilvēku attieksmē spēš veikt vienīgi Dievs. Pirms pāris gadiem mācītājs Ivo ierosināja lūgt pēc Svētā Gara (laikam jau viņa cilvēciskie spēki bija izsīkuši). Tika izveidota lūgšanu grupiņa, un uzsākās regulāras lūgšanas. Maz pamazām draudzē pārmaiņas notiek. Lūgšanas kļūst dedzīgākas un biežākas. Saklausu, ka cilvēki sāk lūgt ne tikai ar prātu, bet arī ar sirdi, ar emocijām. Muzikālā kalpošana draudzē bija gandrīz apstājusī. Tagad Dievs mums ir dāvējis brāli Ilgoni no Aizputes draudzes, kurā viņš arī joprojām kalpo, spēlējot ģitāru un dziedot. Mums top slavēšanas grupiņa, un pāris reizes esam slavējuši Dievu arī dievkalpojumos. Bet pats galvenais ir tas, ka Dievs vada draudzi pie atziņas par tās patiesu stāvokli. Šī atziņa nav mums glaimojoša, bet tas ir sākums augšupejai.

Ir reizes, kad mācītājs nav klātesošs, un Tev ir jāvada viss dievkalpojums. Kā Tu to uztver un tam gatavojies?
Es to uztveru ļoti nopietni! Patiesībā mana pārliecība ir,

Juris kopā ar Liepājas “Ceļa meklētāju” klubu.

domājis, ka tas varētu būt man, bet izrādās, ka Dievam bija plāns. Man nav bijis tik grūti būt par draudzes vecāko, kā par kluba vadītāju. Un bieži lielākās problēmas izraisa pusaudžu vecāki. Šī kalpošana man ir daudz ko iemācījusi... arī to, ka viss ir jāsāk ar piedošanu. Mēs mācāmies gan teorētiski, gan darbojamies praktiski.

Reiz mēs devāmies uz tirgu ar uzdevumu – iepriekš sagatavoto dāvanību ar svētību vēlējumu iedot kādam cilvēkam... Kāda no meitenēm piegāja pie vecas, vecas māmuļas un pasniedza viņai savu paciņu. Sapratusi kas notiek, vecā sieviete metās bučot meitenes rokas un pateikties. Šis piedzīvojums bija kaut kas neizmirstams. Arī tas ir dievkalpojums.

Visu janvāra mēnesi vēl varot novēlēt laimīgu Jauno gadu... Kāds ir Tavs vēlējums AV lasītājiem?

Novēlu izlasīt Elenas Vaitas grāmatas „Kristus līdzības” pēdējo nodaļu par desmit jaunavām. Un tad pajautāt sev – starp kurām jaunavām tu atrodieš? Viņām visām taču ir Dieva Vārds, viņas visas gaida... Jautājums patiesībā ir – cik pilns ir Tavs trauks ar Svēto Garu? Tas ir izšķirošais...

Aizlūgšanas par skolniekiem, mācību gadu uzsākot.

ka dievkalpojumus ir jāveido komandai. Protams, ir jālūdz (mēs arī lūdzam lūgšanu grupiņā), tad arī Dievs dod... Piemēram, reiz mums Dievs iedeva vārdus dziesmai. Runājot par svētrunām – Dievs ir tas, kas dod. Reizēm tas ir nedēļu iepriekš, reizēm Dievs koriģē visu manis gatavoto pēdējā brīdī.

Reiz pie manis piektdienas vakarā atnāca kāds mans paziņa (jūs viņam blakus nevēlētos sēdēt). Tad mēs paēdām vakariņas, un es viņu pierunāju nomazgāties. No rīta viņš agri devās prom, lai nokļūtu savās mājās ar Aizputes autobusu. Aizejot viņš man teica: „Man mājās nav eļļas. Vai vari iedot?” Bet man ir tikai dārga olīveļļa... Es atradu puslitra burciņu un sāku liet tur eļļu. Pēc vienas ceturtdaļas piepildīšanas man kļuva žēl liet vairāk... Bet viņš, pateicis paldies, aizgāja... Vēlāk, kad es lūdzu Dievu par sagatavošanos dievkalpojumam, man ienāca prātā – tā tas ir ar mani. Dievs var arī man dot, bet cik es esmu gatavs saņemt... Par to arī bija svētruna.

Tu vadi arī „Ceļa meklētāju” klubu – kā tur nokļuvi un kā tu redzi šo draudzes kalpošanas jomu?

Mācītājs man uzdeva šo kalpošanu. Es nekad nebiju

Juris brīvo laiku pavada, pastaigājoties dabā, kā arī peldoties jūrā visu gadu.

Adventistu periodika Latvijā II

Наш досуг

Šis žurnāls skolas bērniem krievu valodā iznāca 1933. gadā. Tika plānota tā regulāra izdošana divas reizes mēnesī, bet tika iespiesti tikai trīs numuri. Redaktors: K. Apogs.

„Наш досуг” Rīgā 1933.g.

Citi periodiski izdevumi

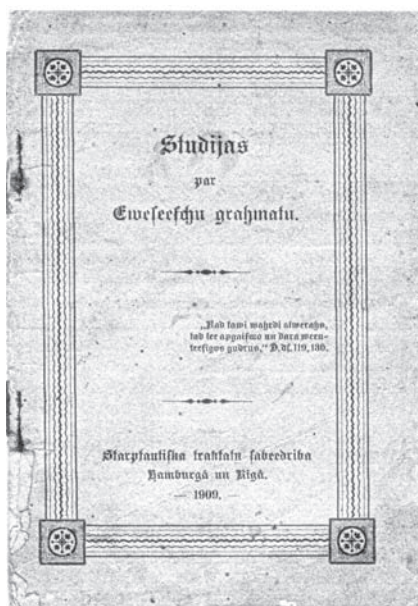
Reizi ceturksnī no 1909. g. līdz 1940. g. tika izdots sabatskolas Bībeles izpētes materiāls. Laikā no 1922. g. līdz 1935. g. tika izdoti adventistu kalendāri. Reizi gadā kopš 1906. g. līdz 1939. g. tika izdots lūgšanu nedēļas materiāls. Bībeles apcerējumi bērniem izdoti no 1923. g. līdz 1940. g. Misijas jeb plaujas svētku izdevumi, kas veltīti misijas aktivitātēm Latvijā un pasaulē, tika izdoti reizi gadā. „Rīta sveicieni”

jeb Bībeles rakstu vietu lasījumi katrai dienai tika izdoti kopš 1923. g. Visu šo izdevumu izdošana tika pārtraukta no 1940. gada, izņemot „Rīta sveicienu”, kas vēl tika izdots laikā no 1942. līdz 1944. g.

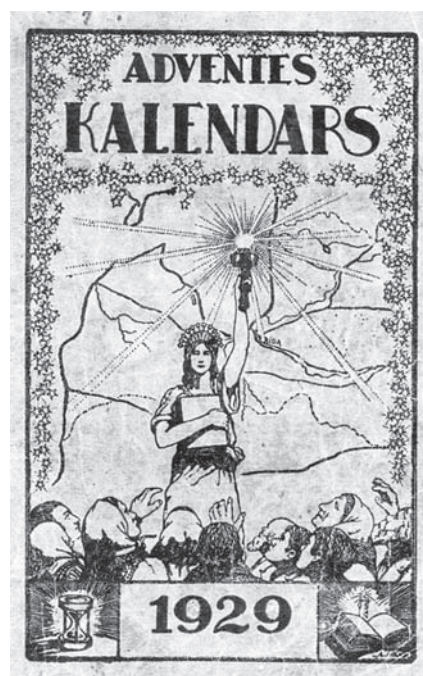
Mūsdienās bez laikrakstiem Septītās dienas adventisti regulāri reizi ceturksnī izdod sabatskolas jeb Bībeles izpētes materiālus, reizi gadā „Rīta sveicienu” lasījumus un lūgšanu nedēļas materiālus.

Laikrakstu saturs

Neapšaubāmi, kā jau jaunai kustībai, tās periodikas saturs bija ar uzsvāru uz atšķirīgajām mācību tēmām. Kā raksta Zaoskas kristīgi-humanitārā institūta rektors Zaicevs: „Analizējot to gadu adventistu žurnālu saturu, var ievērot, ka tajos pārsvarā ir raksti par dažādām doktrīnām. Turklāt lielākā

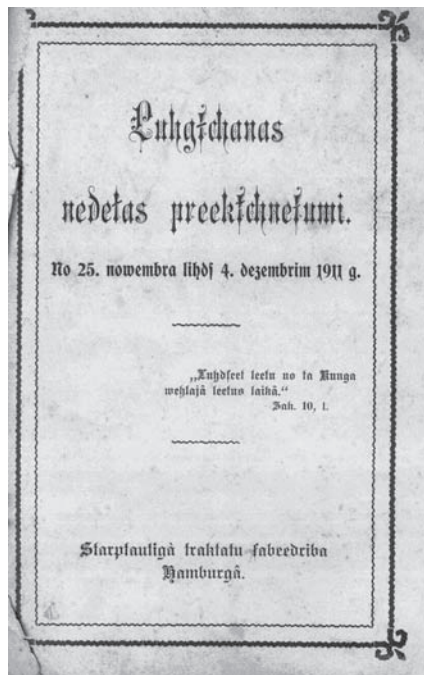
Pirmais sabatskolas materiāls 1909.g. vēstule Efeziešiem.

Adventes kalendārs 1929. g.

daļa rakstu veltīti atšķirīgiem mācības punktiem kā Dieva baušļi, sabats, mirušo stāvoklis, desmitais, nešķīstā barība utt. Rakstu, kas būtu veltīti kristietības pamatmācībām, kuras uzsver visu kristiešu kopīgo mācību, bija salīdzinoši maz... Sludināšanas akcents tika likts uz adventistu mācības atšķirīgajiem punktiem. Lai gan daudzi no šiem sludinātājiem palika uzticīgi vispārēji kristīgās ticības principiem, tomēr, akcentējot īpatnības, kristīgajā sabiedrībā radās iespaids, ka septītās dienas adventisti tic glābšanai „caur darbiem”. Septītās dienas adventistu Minneapoles konferencē 1888. gadā notika mēģinājums pavērst draudzi virzienā uz taisnošanu ticībā uz Kristu, ko uzsvēra Kalifornijas jaunie sludinātāji A. Džounss un E. Vagoners. Ludvigs Konrādijs, kuram

bija vadošā loma adventes vēsts sludināšanā Krievijā, šajā konferencē uzstājās ar apņēmīgu pretošanos vēstij par taisnošanu ticībā, uzskatot, ka šis akcents skalo adventistu vēsts pamatus, grauj Dieva bauslības, sabata baušļa un citu adventistu doktrīnu autoritāti.”¹

Lūgšanu nedēļas lasījumi 1911. g. 25. nov. - 4. dec.

To apstiprina arī adventistu vēsturnieks L. E. Frūms, rakstot, ka L. Konrādijs bijis starp visasākajiem vēsts par taisnošanu ticībā kritizētājiem Minneapoles konferencē.² Zaicevs raksta: „Par nožēlu tā ideju cīņa, ko vispasaules septītās dienas adventistu draudze pārcieta Minneapolē un kura visbeidzot paaugstināja vēsti par taisnošanu ticībā caur Jēzu Kristu, ne vienmēr tika atspoguļota adventistu sludināšanā Krievijā.”³

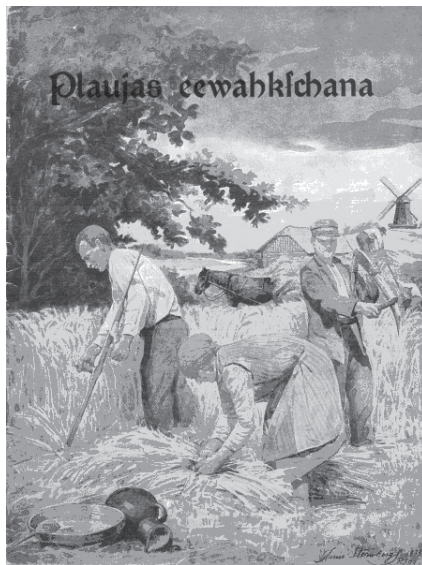
Vai šīs izsacītās domas atspoguļojas arī adventistu periodikā Latvijā? Analizējot atsevišķu laikrakstu izdevumus pa gadiem, nākas secināt, ka šī pretīmsīstāvēšana nebija tik krasi novērojama. Jāsecina, ka rakstu, kas atklāti noraidītu mācību par taisnošanu ticībā vienīgi caur Jēzu Kristu, adventistu laikrakstos nekad nav bijis. Atsevišķās vietās var manīt frāzes kā, piemēram „caur ticību un Dieva baušļu ievērošanu”, kas uzsvēr abas šīs pestīšanas šķautnes, tomēr tas nav

noliegums mācībai par taisnošanu ticībā.

Lai noskaidrotu vispārējo šī jautājuma fonu tā laika laikrakstos, ir vērts citēt kāda raksta daļu, kas publicēts 1921. gadā un veltīts šim jautājumam:

„Ir daudz kristīgie pēc miesas, bet par nožēlošanu ļoti maz pēc Kristus Gara, jo mēs lasām Rom. 8:8-9: „Bet tie, kas pēc miesas dzīvo, nevar Dievam patikt. Bet jūs nedzīvojat pēc miesas, bet pēc Gara, ja tikai Dieva Gars iekš jums mīt.” „Ja kam Kristus Gara nav, tas viņam nepieder.” Bet ko tad īstenībā nozīmē israēls jeb kristīgais? Abi ir viens un tas pats un nozīmē: pieņemt Kristu ticībā; pretējais nozīmē: pagānismu, atmetēt Kristu.

Mēs zinām, ka Jēkabs nozīmē „krāpnieks, papēža turētājs”, un ka šis vārds tika pārmainīts uz Israēli „uzvarētājs, Dieva cīnītājs” tai laikā, kad Jēkabs cīnījās ar Kristu un beidzot ticībā to satvēra un izsaucās: „Es tevi nepalaidīšu, ja tu mani nesvēti” 1.Moz. 32:22-33. Mēs no dabas visi esam Jēkaba bērni caur to, ka ar paša spēku un viltību raujam sev apsolīto mantošanas tiesību un mēģinām segt savu kailumu ar paštaisnības apģērbu, tai vietā, kur vajadzētu apvilkt apsolīto taisnības uzvalku, kādu mums mūsu mīļais Pestītājs grib dot no savas žēlastības.

Misijas izdevums 1933. g.

Kamēr mēs to nepieņemam bērnišķīgā ticībā, mēs vēl vienmēr paliekam „krāpnieki”, tādēļ ka caur saviem paša darbiem meklējam piekrāpt Dievu. Mums arī vajag nākt tik tālu, ka Jēzus var sacīt uz mums: „Redzi, patiesi izraēlietis, kurā viltības nav.” Jāņa

1:48 Kaut arī mūsu nopietnā cenšanās pastāvīgi būtu piederēt pie tā pulka, par kuru lasām Jēzus Kristus parādīšanās: „Viņu mutē viltība nav atrasta.” Atkl. 14:5 Lai šo iegūtu, mums Dievs, Tēvs, ir dāvinājis uzticīgu priekšzīmi

Misijas izdevums krievu valodā 1933. g.

iekš Kristus, Svaidītā, kuram mums jāseko. Jo uz to jūs esat aicināti, kā arī Kristus priekš jums ir cietis un jums priekšzīmi pametis, ka jums būs pakaļ iet Viņa pēdām; tas grēkus nav darījis, nedz viltība atrasta Viņa mutē” 1.Pēt. 2:21-22...

Nu, mans mīļais lasītāj, beidzot vēl vienu jautājumu: „Kā tikai mēs varam kļūt par īstiem israēļiem?” „Kad pārvaram katru grēku, kas valda mūsu grēcīgās miesās,” ir dievišķa atbilde. Bet tas notiek caur atdzimšanu, caur Dieva Svēto Garu, kā to tuvāki atrodam apzīmētu Jāņa 3:1-16. „Jo ikviens, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli; un šī uzvara, kas pasauli uzvar: mūsu ticība.” 1.Jāņa 5:4.”

Šis raksts noslēdzas ar rakstu vietu: „Svētīgi ir tie, kas viņa baušļus dara, lai viņiem vara ir pie tā dzīvības koka un lai viņi ieiet pa tiem pilsētas vārtiem” Atkl. 22:14.”⁴

Adventistu laikrakstos tika uzsvērtas pestīšanas abas puses – ticība uz Jēzu Kristu un šīs ticības praktiskā izpausme dzīvē – darbība, kas saskan ar Dieva baušļiem. Tie pauda adventistu svarīgākās tēmas un atspoguļoja adventistu draudžu iekšējo atmosfēru, piedāvājot bagātīgu tematu klāstu.

¹ Заицев, 256.

² Frūms, [248].

³ Заицев, 257.

⁴ AV 5. g. (1921), nr. 5. F. H. raksts „Īsts izraēlietis.”

Adventistu Baltijas ūnijas
prezidenta Valda Zilgalvja
svētruna

RADIŠANAS ATCERE

„Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.” (2Moz 20:8-11)

Sabats latviski nozīmē atpūta, darba pārtraukšana. Dievs pabeidza sešās dienās radišanas darbu un septītā dienā darbu pārtrauca, atdusējās, to svētīja un to iesvētīja. Tāpēc tā ir nosaukta par sabata dienu. Par nožēlu jāatzīst, ka sabats pat kristiešu pasaulē netiek īpaši cienīts. Cilvēki ir pārāk aizņemti, lai to svinētu. Ir daudz plānu, kas iztraucē šīs dienas mieru. Labie nodomi kaut kā tiek sašķobīti, apziņa tiek pārāk dursīta no nedēļas atmiņām, lai satiktos ar Dievu. Daudziem savukārt sabats liekas vecmodīgs, neiespējams mūsu modernajā laikā.

Liberālo teologu pasaulē sabats ir noniecināts. Tas esot Vecai Derībai piederīgs, un to bieži sauc par jūdu sabatu. Dzirdam arī apgalvojumus, ka tas esot piesists pie krusta un aizvietots ar žēlastību. Lūk, visas šīs atziņas it kā nākot no “Sola Scriptura” – „vienīgi Raksti” pētījumiem. Tur visas dievišķās pavēles tiek vērā ņemtas, bet tikai par sabatu ir klusums.

Mēs savukārt no savas puses cenšamies pierādīt, ka šī diena joprojām ir saistoša, ka tā ir pārgrozīta uz saules dienu, tomēr tā ir tikai mazākā daļa... Mēs maz runājam par galveno: par tās saturu, par sabata svētībām, par sabata piedzīvojumu un tā svinībām.

Man bieži nācies sastapties ar draudzes locekļiem, kuri jautā: ar ko mums sabats ir jāpiepilda? Zinām, ka šajā dienā jāapmeklē dievnams, jāstudē Bībele. Un tas ir svarīgi. Draudzes mācītājiem, draudzes padomei bieži šī diena ir pilna ar pārrunām, kas noticis, kas jādara turpmāk. Koristiem tā ir aktīva mēģinājumu diena. Liekas, šīm lietām grūti atrast laiku citās dienās, bet vai tas ir labs piemērs sabata svinēšanai?

Sabata bauslis sākas ar aicinājumu pieminēt, gatavoties ikdienā šīs dienas svinībām. Tātad sabata ievērošana jau sākas mūsu ikdienas piedzīvojumos, mūsu attieksmē pret Dievu un saviem tuvākiem.

“Piemini sabata dienu, ka tu to svētī...” Un tālāk ir pateikts,

kādēļ. “Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams.” Te ietverta pamatfilozofija par to, no kurienes mēs nākam un kāda ir mūsu attieksme pret mūsu Radītāju un Viņa radību. Tas arī veido to, ar ko mums galvenokārt vajadzētu piepildīt sabata dienu.

Evolūcijas reliģija

Bet te mēs saskaramies ar mūsdienu sīvāko cīņu starp diviem pasaules uzskatiem: starp Bībelisko un evolucionāro. Grieķu filozofs Aristotelis iedibināja evolūcijas mācību, ka viss cēlies no sevis. Tātad mēs it kā esam neatkarīgi no Dieva? Un kristīgais teologs Darvins šo ideju centās pamatot ar pētījumiem. Viņš izveidoja jaunu reliģiju, ne zinātni, bet evolūcijas ticību. Dieva noliedzējiem – ateistiem evolūcijas ticība bija tieši pa prātam, un daudzi vēl joprojām ir tās piekritēji.

2009. gadā pagāja 200 gadi kopš Darvina dzimšanas, man gadījās noklausīties radio raidījumu šim notikumam par godu, kurā uzstājās Latvijas Universitātes Cietvielu fizikas institūta pētnieks Roberts Paeglis. Viņš sacīja, ka visā pasaulē ir zinātnieki, kuri pretēji Darvinam tic, ka Dievs ir radījis pasauli un to radījis pirms sešiem gadu tūkstošiem. Un ka ģeoloģiskos slāņus izskaidro vērienīgā vispasaules katastrofa, kas izpostīja zemi – plūdi, kas notikuši pirms 4500 gadiem. Viņš arī pauda viedokli par cilvēku vecumu un par zemes klimata izmaiņām pēc grēku plūdiem. Esot teorijas par to, ka pirms plūdiem bija cits atmosfēras spiediens. Viņš sacīja, ka arī dinozauri nav šķērslis šim uzskatam par īso zemes mūžu. Jo dinozauru kaulos atrodams asins šūnas, un tas nevarētu būt pie nosauktajiem 65 miljonu gadiem (BEREX)¹. Bībele norāda, ka dinozauri bija radīti vienu dienu pirms cilvēka radīšanas.

Paeglis atgādināja, ka visvienkāršākais organisms – mikrobs-

¹ Pētnieki apgalvo, ka hemoglobīns nevar saglabāties 65 miljonus gadu.

sastāv no 50 elementiem – no 50 molekulām. Katra no tām ir kā maziņš motoriņš, un bez viena no tiem šis mikrobs vispār nevarētu eksistēt. Darvina laikā mikroorganismi nebija pēti. Toreiz varēja pieņemt, ka no kādas želejas elektriskās strāvas izlādes rezultātā varēja kaut kas rasties, un tas attīstījās tālāk un kļuva par organismu. Šodien faktiski ir ļoti grūti noticēt šādai pasakai. Jo ir daudzas lietas, kas liek tikšķēt mikroorganismam, un ja kāda no daļām pietrūkst, tad tas nav dzīvotspējīgs. Tā no mazākā dzīvā organisma līdz pašam lielākam mācāties, ka to visu radījis neapverami gudrs Radītājs.

Roberts Paeglis atsaucās uz mūsu brāļa, neiroķirurga Bendžamina Karsona (Amerikas dzīvā leģenda) vārdiem, ka, “ņemot vērā tos zinātniskos faktus, kuri ir pieejami literatūrā, man vienkārši pietrūkst ticības, lai ticētu evolūcijai, lai ticētu, ka pasauli nav radījis Dievs”.

To apstiprinājis arī A. Barklavs - Grīnhofs²: “Zinātne, balstoties uz prātu, uz racionālo domāšanu, uz pieredzi, uz eksperimentālā ceļā iegūtām atziņām, lietojot galvenokārt induktīvo metodi, tas ir, ejot no atsevišķā uz vispārīgo, beigu beigās nonāk pie Dieva kā savu pētījumu gala punkta. Nonāk pie atziņas, ka bez Dieva pasaule nav pilnīgi izskaidrojama.” Pastāv uzskats, ka nekas ne no kā nevar rasties. Šodien zinātnieki ir nonākuši pie atziņas, ka Dievs visu radījis no sevis. Pētot materiālo pasauli, ir atklāts, ka pati sīkākā materiālā daļiņa pastāv, pateicoties enerģijai. Būtībā nav nedalāmās pamatvielas. Molekulas sastāv no atomiem, un atomi no protona un neitrona, un elektroniem. Visas šīs daļiņas ir kustībā. Šodien jau ejam tālāk un runājam kvantu fizikas valodā. Tas viss paziņo vienu: viss pastāv Dieva spēkā. Apd 17:28: “Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam...” Tātad mēs joprojām gan fiziski, gan garīgi esam pilnīgi atkarīgi no Dieva. Šīs atkarības apzināšanās mūs vada pie patiesas pielūgsmes. Un, lūk, tieši tam sabats ir domāts.

Radīšanas mērķis

Kādreiz lielais franču matemātiķis, dabas zinātnieks un fiziķis Renē Dekarts uzdeva jautājumu: “Bet kāpēc vispār kaut kas ir tā vietā, lai nekā nebūtu?” Atbildi uz šo jautājumus jau 2700 gadus agrāk ir sniedzis Dievs ar pravieti Jesaju (Jes 45:18): “Tā saka Tas Kungs, kas radīja debesis, Dievs, kas veidoja zemi, – Viņš to nav radījis kā tukšu vietu, bet lai tā būtu apdzīvota.” Un tos, kuriem būtu jādzīvo, viņš sauc par saviem draugiem (Jāņa 15:15): “Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc, ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.” Tātad Dievs radīja šo zemi ar īpašu nolūku, lai tā nebūtu tukša, lai te varētu dzīvot Viņa draugi. Dievs ilgojās pēc draugiem. Viņš tos radīja pēc savas līdzības, lai tie valdītu pār zemi.

Un tā mēs saprotam, ka sabats mums atgādina radīšanas mērķi. Tas bija radīt draugus un uzturēt ar viņiem ciešu draudzību. Draudzībai ir jāiegulda īpašs laiks, un tā ir septītā diena. Dievs vēlas, lai mēs noliktu visas rūpes un šo dienu veltītu tieši Viņam kā Viņa draugi. Kaut arī cilvēks krita grēkā, tomēr šo nodomu Dievs nav mainījis. Viņš dara visu, lai cilvēku atjaunotu savā sākotnējā stāvoklī un lai no jauna vaigu vaigā mēs Viņu skatītu.

Radīšanas stāsts mums atgādina, ka esam radīti pēc Viņa līdzības. Šī līdzība liek vērot, kā Viņš rīkojās un kā mums rīkoties līdzīgi. Piemēram, sešas dienas Kungs radīja un

septītajā dienā atdusējās. Vai Dievs bija noguris? Nebūt nē. Bet viņš zināja, ka mēs nogursim. Viņš zināja, ka mums būs vajadzība pēc fizisko un garīgo spēku atjaunošanas. Ja tas bija vajadzīgs pirms grēkā krišanas, cik daudz vairāk tas vajadzīgs tagad! Un tāpēc Dievs pēc darba nedēļas dusēja, lai sniegtu mums piemēru. To atgādina Vēstule Ebrejiem (Ebr 4:9-11): “Tātad vēl atliek svēta dusa Dieva tautai. Jo, kas iegājis Viņa atdusā, tas arī pats dusējis no saviem darbiem kā Dievs no Saviem. Centīsimies tāpēc ieiet šinī atdusā, lai nevienš nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga.”

Jēzus piemērs

Kad vijoles skolotājs spēlē skolēna klātbūtnē, vai to viņš dara, lai parādītu, ka prot spēlēt? Nē, to viņš dara, lai skolnieks mācītos spēlēt tāpat. Tāpat arī Dievs mums atstājis daudzus piemērus, lai mēs mācītos no Viņa un darītu tāpat. Viņš sūtīja savu Dēlu Jēzu Kristu, un kas ir teikts par Viņu sabata dienā? Viņš pēc sava ieraduma bija dievnamā. Tādiem cilvēkiem, kas seko Viņa paraugam, Viņš saka (Mt 11:28): “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” Nevajadzētu psihologus, mazāk vajadzētu slimnīcas, ja mēs savas nastas uzticētu Jēzum Kristum. Turklāt šeit vārds „atvieglināt” ir neveikli tulkots, burtiski būtu jātulko: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jums gribu sniegt sabata dusu.”

Ko vēl Jēzus darīja sabata dienā? Jēzus sabata dienā gāja pie cilvēkiem, kuri pat nelūdza to darīt, kuri pat nebija izteikuši ticību Viņam, bet Viņš viņus dziedināja. Vai jūs varat iedomāties sevi tā neticīgā cilvēka vietā, kurš zemē bija gulējis 38 gadus, un tad pie viņa sabata dienā pienāca Jēzus, pajautāja, vai gribi vesels būt, un tad lika piecelties? Un šis cilvēks varēja piecelties! Vai tā nebija viņa laimīgākā diena? Tas var notikt arī šodien. Un tam tā jānotiek, jo kā sava darba turpinātāju Jēzus radīja draudzi uz šīs zemes. Tā, kā Dievs rūpējas par mums, tā arī mēs tiekam aicināti rūpēties par citiem. Un tieši tam nolūkam arī ir dota sabata diena.

Man šķiet, ka to vislabāk apraksta Jesajas 58. nodaļa. „Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu? [...] Kad tu savu maizi lauz izsalkušam, un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb, un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma. [...] Kad tu sauksi, [...] Tas Kungs sacīs: redzi, še Es esmu! Kad tu izbeigsi savā vidū visu varmācību, zemiskuma pilno norādīšanu ar pirkstiem un visas ļaunās runas, kad tu izsalkušam atvērsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava tumsa būs kā gaiša pusdiens. [...] Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu, un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavs prieks.”

Tātad sabats ir priecīga diena. Sabats ir pielūgsmes diena. Sabats mums atgādina, ka Dievs visā par mums rūpējas, ka visā esam no Viņa atkarīgi. Nesot prieku citiem, mūsu sirds tiks vēl vairāk iepriecināta. Kristus tā rīkojās, un Viņš aicina mūs rīkoties tāpat. Un, lūk, tieši te ir atbilde uz jautājumu, kā mums jāpiepilda svētās stundas. Kristus joprojām ir Kungs pār sabatu. Un sabats jau no pašiem sākumiem līdz mūsu dienām ir celts cilvēka dēļ.

² “Mūsdienu zinātne un Dievs”, Latvijas Universitāte, Rīga, 2008. g. 111. lpp.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Ziemīgi apsnidzis un mīļš sveiciens mūsu DRAUGIEM JAUNAJĀ 2010. GADĀ!

Krū: Es ļoti priecājos, ka priekšā atkal vesels gads! Tik daudz laika! Ko tik visu nevarēs sadarīt!

Krā: Slidot, slēpot, pikoties, celt sniegavīrus... un gaidīt vasaru.

Krū: Jā, un ēst kūkas!

Krā: Kāpēc ēst kūkas?

Krū: Nu, gadam pa vidu taču būs visādas jubilejas, svētki, dzimšanas dienas un citi garšīgi pasākumi.

Mamma: Visgudrāk ir jauno gadu uzticēt DIEVAM. VIŅŠ vislabāk zina, kad kūkas ēst, kad sniegavīrus celt un kad labus darbiņus darīt.

Krū: Jā, gads garš – visu paspēsim!

Mamma: Šo gadu, mīļie bērni, sāksim ar kādu stāstiņu, labi?

Krā un Krū: „Jā, jā, mēs esam noilgojušies pēc stāstiņiem!”

Mamma: Tad sākam lasīt!

Esmu izdomājusi! Par savu sakrāto naudiņu es nopirkšu jaunu mobilo telefonu. To, kuru es tev rādīju vakar veikalā,” Beta priecīgi pavēstīja savai draudzenei Annai.

„Balto, ar rozā vāciņu? Jā, tas tiešām bija skaists, bet maksāja dārgi. Vai tev pietiks naudiņa arī dāvanām māmiņai, tētim un jaunākajiem brāļiem?” - jautāja Anna. „Nu, nē, nepietiks gan,” domīgi noteica Beta, bet tad apņēmīgi turpināja. „Tur neko nevar darīt. Toties man būs jauns telefons!” Tad Beta, it kā starp citu, pajautāja:

„Kā tu izlietoji savu sakrāto naudu?”

Anna pasmaidīja un, neko nesacījusi, nolika istabas vidū lielu maisu.

„Interesanti, kas tur ir iekšā?” Beta ar lielu ziņkāri bāza roku maisā un no tā izvilka pašdarinātu rotaļlietu. Patiesībā maiss bija pilns ar pašdarinātiem rotaļu lāčīšiem. Tie bija gan no brūnas, gan baltas un dzeltenas kažokādiņas ar krāsainu lentīti ap apkaklīti. Likās, ka lācēnu brūnās ačeles, priecīgi mirdzēdamas, it kā smējās un vēstīja: „Cik labi, ka mēs esam pasaulē! Ak vai, cik labi!”

Betas acis iepletās izbrīnā un neizpratnē. „Tu visu savu vasarā nopelnīto naudu esi iztērējusi šajos lāčos?” pēc balss

intonācijas varēja saprast, ka viņai tas šķiet pilnīgi mulķīgs un bezvērtīgs ieguldījums.

„Jā,” teica Anna. „Māmiņa man palīdzēja izvēlēties materiālus, un mēs kopīgi darinājām šīs rotaļlietas.”

„Bet kur tu liksi tik daudz lāčus?” brīnījās draudzene.

„Mēs tos dāvināsim mazajiem bērniem bāreņu namā, kurš atrodas netālu no mūsu mājas. Mums tur ir daudz mīlu draugu,” priecīgi vēstīja Anna.

„Cik mulķīgi!” nicīgi noteica Beta. „Cik neprātīgi izlietoti līdzekļi! Tu taču varēji nopirkt kaut ko sev.”

Pēdējos vārdos dzirdēja Annas māmiņa, kura tikko bija ienākusi istabā. Māmiņa pasmaidīja un sacīja: „Īsti laimīgs nevar būt neviens, kurš domā vienīgi par sevi.” Tad viņa uzrunāja Betu: „Vai tu negribētu redzēt brīnišķīgo dāvanu, kas tiks Annai?”

„Protams!” atbildēja Beta.

„Tad atnāc mums līdzi uz lielo lāču dāvināšanas pasākumu.” aicināja Annas mamma.

Beta padomāja un tad priecīgi piekrita. Viņa ļoti gribēja redzēt brīnišķo Annas dāvanu.

Nākošajā dienā abas meitenes kopā ar Annas māmiņu un brāļiem devās uz bāreņu namu.

Pēc rotaļas un dziesmās jauki pavadīta laika Anna nolika istabas vidū lielo maisu. Bērni sastājās tam apkārt. Abas draudzenes cēla no maisa laukā lācēnus un tos dalīja bērniem. Priecīgi pārsteigti, tie saņēma šīs mīlestības dāvanas. Katram savs lācēns likās vismīļākais, pūkainākais, visskaistākais. Varbūt tieši tādēļ, ka tajos bija ielikta daļiņa no Annas mīļās sirds.

Meitenes smaidīdamas vēroja, kā bērni samīļoja savus jaunus draugus. Cits tos mīļi spieda sev klāt, cits raudzījās lācēna actiņās un smaidīja, cits aijāja, cits tam spieda uz vaiga siltu bucu. Kāda meitenīte mēģināja savam lācēnam uzlikt paštaisītu papīra pamperu.

Mazā Lote, viena no Annas draudzenītēm, baltu lācēnu saudzīgi, kā traulu brīnumu savās rociņās aijādama, kā nespēdama noticēt, čukstēja: „Tas ir viņš! Tieši tādu es lūdzu JĒZUM! Baltu un mīļu...” Tad Lote mirdzošām acīm

paraudzījās uz Annu un pārliecinošā balsī teica: „Es zinu, Tevi ir atsūtījis JĒZUS!”

Anna neteica nekā. Viņa vienkārši bija laimīga.

Beta raudzījās šo bērnu priekā, un savāds, maigs siltums pildīja viņas sirdi. Tad viņa atcerējās par Annas dāvanu. „Annas mamm, bet kur tad ir Annas brīnišķīgā dāvana?”

„Paraugies uz Annu, un tu sapratīsi,” smaidot viņa atbildēja. „Visbagātākos mūs dara tās lietas, kuras atdodam citiem. Vislielākās dāvanas, Betiņ, mēs saņemam dodot.”

Betai šķita, ka viņa sāk apjaust kaut ko no šīs visvērtīgākās dāvanas. Tā nebija ieliekama ne dāvanu maisā, ne kādā kārbā vai sainī. Tā dzīvoja sirdī un pildīja to ar neaprakstamu prieku.

Pēkšņi viņai pašas izvēlēta dāvana sev likās mazvērtīga un niecīga. Tā vairs tik ļoti neieliksmoja meiteni. „...tevi ir atsūtījis JĒZUS!”... šie vārdi skanēja meitenes ausīs kā motīvs no kādas brīnišķīgas dziesmas. „Es tik ļoti gribētu, lai kāds šādus vārdus teiktu arī man!” šajā brīdī meitenei tie likās neizsakāmi vērtīgāki par viņas telefonu ar rozā vāciņu.

Krū: Tā Beta nu gan bija viens savtīgs meitēns! Domā tikai par sevi. Vai tad tādiem cilvēkiem vispār ir draugi?

Interesanti, kurš tad vispār viņai zvanīs uz to jauno mobilo

telefonu ar rozā vāciņu!

Krā: Varbūt vienīgi viņas mamma.

Vārnēnu mamma: DIEVAM mīla ir arī Beta. Draugi tāpēc ir, lai palīdzētu mums mainīties un kļūt labākiem. Tā tas notiek, mīlie. Katram ir savs darbiņš darāms. Darbiņš, ko KRISTUS paredzējis darīt tieši viņam.

„Domājiet, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem,” saka DIEVS, un tas rakstīts Bībelē.

Mums priekšā atkal vesels gadiņš. DIEVS mums dāvina 365 dāvanīņas – 365 dienas. Un mēs ar šīm dāvanām varam dalīties. Katru dienu varam veikt kādu mīlestības darbiņu. Tieši tāpēc mums ir šī nenovērtējamā, VIŅA dotā dāvana – LAIKS. Tas jāpiepilda ar mīlestību, kas uzzied labos darbos. Lai mums izdodas šajā gadā būt mīlestības cilvēkiem, kas citiem atnes prieku! Tieši to no mums sagaida DIEVS, jo pats DIEVS ir mīlestība. Lai JĒZUS, vērojot mūsu dzīvi, var smaidīt.

Krū: Mūsu dzīve sastāv no maziem brīnumiņiem...

Krā: Un tos DIEVS mums sagādā caur cilvēkiem.

Mamma: Lai mums izdodas būt Dieva draugiem, un neaizmirstiet arī šogad cītīgi lasīt Bībeli un atsūtīt mums uzzīmētu kādu Bībeles stāstu! Paldies tiem, kas jau atsūtījuši. Krū un Krā nepacietībā gaidīs vēl!

Uzdevums

Izmanto lietderīgi laiku un iepazīsties ar Bībeles grāmatām.

Bībele sastāv no vairākām mazām grāmatām. Šajā burtu jūklī ir paslēpušies Vecās derības grāmatu nosaukumi. Lai atrastu zemāk minētās grāmatas, meklē burtu jūklī uz augšu, uz leju un pa diagonāli.

Mozus
Jozuas
Soģu
Laiku
Ezras
Nehemijas
Salamana
Jesajas
Jeremijas
Hozejas
Joēla
Amosa
Nahuma
Habakuka
Cefanjas

Ķ	J	V	E	E	C	A	H	A	R	I	J	A	S	O	Ģ	R	Ķ	A	F
L	E	Š	A	C	L	A	U	N	A	V	G	A	K	Ī	J	A	U	N	A
E	S	I	B	Ē	Z	Z	N	N	E	H	H	Ģ	I	J	O	Z	U	A	S
V	A	E	U	H	O	Z	E	A	T	I	N	T	E	A	O	D	A	D	N
E	J	M	P	I	M	F	R	B	M	O	H	R	N	B	L	Ē	Z	T	E
C	A	Ķ	E	Ē	M	O	Z	U	S	A	C	G	B	A	M	P	L	N	H
S	S	U	D	L	O	I	S	K	J	O	L	E	N	A	H	S	G	A	E
S	A	L	M	A	L	E	A	H	I	J	A	A	F	R	L	U	P	E	M
L	A	I	V	S	L	O	M	I	A	K	Š	N	S	A	M	O	M	A	I
Ā	R	V	I	D	Ķ	Ē	N	I	Ņ	U	J	O	O	N	N	S	F	A	J
H	O	Z	E	J	A	S	A	M	A	R	I	S	Ģ	V	I	J	I	N	A
A	M	J	S	A	V	D	T	D	L	A	I	K	U	K	A	N	A	E	S
G	F	E	O	D	G	Ē	A	A	L	E	A	H	O	Z	E	M	A	S	I
A	T	R	B	Z	P	V	R	N	M	I	E	F	R	A	H	A	R	I	T
J	Ģ	E	A	A	U	P	E	I	I	T	E	M	R	A	U	D	U	Z	B
A	U	M	D	L	F	S	T	Ē	H	Ē	M	S	K	R	A	U	J	O	L
U	R	I	J	A	T	A	U	R	O	Ē	L	B	T	Ī	A	M	O	S	A
N	P	J	A	M	R	L	I	U	S	Ķ	Ģ	A	H	E	C	B	N	K	F
Ā	H	A	S	P	L	M	O	T	G	A	U	D	U	F	R	Ē	A	H	B
S	Ž	S	E	R	L	I	A	E	Z	R	A	S	F	D	B	E	S	D	I
H	A	B	A	K	U	K	A	S	F	T	Ē	P	U	Ģ	B	O	S	Ž	G

Konkurss

Daži jau ir uzzīmējuši un atsūtījuši savus mīļākos Bībeles stāstus. Tev arī vēl ir iespēja uzzīmēt un piedalīties konkursā „Mans mīļākais Bībeles stāsts”. Uzzīmē to krāsainu un glītu. Atsūti lielā aploksnē, un Tev būs iespēja saņemt no vārnēniem kādu balviņu. Protams, palūdz, lai mamma vai tētis palīdz atsūtīt. Uzraksti arī darba otrā pusē stāsta nosaukumu, savu vārdu, uzvārdu, vecumu, telefona numuru. Neatliec uz vēlāku laiku, sāc jau tagad!

Sūti mums uz adresi:

Bērnu lappusītei
(Adventes vēstis),
Baznīcas ielā 12a,
Rīga, LV – 1010.

Jūs varat rakstīt mums arī vēstules!

Līvija Baltrušaitē,
adventistu Bauskas draudze

JAUNI PIEDZĪVOJUMI, JAUNAS APŅĒMŠANĀS

Ir pienācis 2010. gads. Janvārī studenti steidz kārtot sesiju, skolēni cenšas iekļauties mācību semestra sākumā, bet tas netraucē mums visiem kopā to sagaidīt un katram no jauna ko apņemties. Būsim kopā arī šogad, atskatoties uz jauniešu aktivitātēm, kopīgi diskutējot un iepazīstot citam citu!

Jau otro reizi jaunieši teju no visas Latvijas bija pulcējušies, lai kopā pavadītu 31.decembri un sagaidītu Jauno gadu. Šoreiz tikāmies Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Pasākumu atklāja Latvijas jauniešu vadītāja Inta un Rīgas 1.draudzes jauniešu vadītāja Laura, kas visiem jauniešiem sūtīja siltus sveicienus. Vakara gaitā slavējām Dievu kopā ar meiteņu kvartetu, jaunieši aktīvi iesaistījās dažādās interesantās spēlēs un komandu aktivitātēs. Tāpat neiztrūkstoša pasākuma sastāvdaļa bija komandu uzvedums,

ko šogad jaunieši pielāgoja īpaši izvēlētam žanram ar tematiku – Jaungada apņemšanās. Jaunieši apņēmas nākamajā gadā vairāk nodoties Dievam, pavadīt laiku kopā ar tuviniekiem, palīdzēt tiem, kuriem zudusi cerība un, atceroties par Jēzus doto uzdevumu, izrādīt mīlestību katrā solī.

Nopietnāk un dziļāk savās Bībeles zināšanās ieskatīties aicināja Laura ar Lielo Bībeles viktorīnu, kuras jautājumi bija āķīgi un lika jauniešiem arī palauzīt galvas.

Tuvojoties pusnaktij, visi kopā devāmies vērot Jaungada uguņošanu un vēlēt viens otram laimes. Atgriezušies, nedaudz nosaluši, sildījāmies pie tējas krūzes un atskatījāmies uz

aizvadīto 2009.gadu fotogrāfijās no jauniešu skatu punkta – daudz, dažādu un uzrunājošu notikumu ir bijis gan Latvijas mērogā, gan Rīgas, gan katras draudzes dzīvē.

Izsakot īpašu vēlējumu, skaitot dzejoli vai teicot kādu atziņu, klātesošie piedalījās loterijā un saņēma viens otram gatavotas dāvanīņas. Vakaru noslēdzot ar dziesmām un lūgšanu, katrs varēja izvēlēties sev tīkamu nodarbi – turpināt vakaru sarunās ar draugiem, spēlēt galda spēles, skatīties filmas vai piekusis doties pie miera.

Šis gads jauniešu dzīvēs tiešām ir bijis Dieva mīlestības, brīnumu un krāsainu notikumu pilns!

Mana apņemšanās 2010. gadā

Dace Skadiņa

Jau ļoti sen apņēmos vairs neko neapņemt. Parasti līdz gada beigām viss piemirstas, un apņemties jau mēs varam katru mīļu dienu, tam nav nepieciešama gadu mija. Un ko tad mēs savā spēkā varam? Viss, kas vien būs vajadzīgs, ar laiku tiks dots no Tēva.

Sandra Ozoliņa

Tā kā šogad mācos vidusskolas pēdējā – 12. klasē, mana šī gada apņemšanās varētu šķist diezgan paredzama, bet man tomēr ārkārtīgi svarīga. Protams, ka esmu apņēmusies pēc iespējas labāk pabeigt pēdējo ga-

du vidusskolā un godam tikt galā ar visiem eksāmeniem. Mani tālākie plāni pagaidām vēl ir diezgan neskaidri, tāpēc pie apņemšanās noteikti būtu pieskaitāms uzdevums beidzot izlemt, ko vēlos studēt un vispār darīt nākotnē. Zinu, ka vienai tas neizdosies, tāpēc lūdzu Debesu Tēvu, lai palīdz man atrast īsto vietu, ceļu šajā dzīvē un palīdz piepildīt manas šī gada, nākamā un visas pārējās apņemšanās.

Edgars Dūmiņš

Vispirms jau esmu apņēmis šogad iemācīties nekad un nekādos apstākļos nebaidīties liecināt par savu ticību Tam Kungam. „Jo, kas kaunas Manis un Manu vārdu dēļ, tā paša dēļ kaunēsies Cilvēka Dēls, kad Viņš nāks Savā un Sava Tēva un svēto eņģeļu godībā.”

(Lūkas 9:26) Jo, kas gan ir svarīgāk, atzīšana no cilvēkiem, vai no Dieva?

Otrkārt, šajā gadā esmu apņēmis kalpot vēl vairāk. Vairāk savā draudzē, vairāk arī jauniešu nodaļā un visur, kur vajadzīgs. Vēlos likt par prioritāti savā dzīvē Dievu un Viņa darbu, jo līdz šim teorijā tas ir bijis vienkārši, bet praksē gadās visādi.

Ieva Numure

Jaunajā gadā esmu apņēmusies mācīties vēl cītīgāk, lai pabeigtu vidusskolu. Un pēc tam sākt studijas kādā no augstskolām. Turpināšu apgūt ģitāras spēli un spēlēt klavieres baznīcā.

PERSONĪBA: LĪGA PEDE

Draudze: Septītās dienas adventistu Rīgas 5.draudze. **Kad ārā snieg sniegs,** es vislabprātāk ietinos siltā segā un sēžu pie pītā galda, kas atrodas pie loga, un vēroju, kas notiek ārā. Ārpusē pie loga aug liels koks (kļava), un tā zaros patīk sēdēt dažādiem putniem- gan zīlītēm, gan zvirbuļiem, gan sarkankrūtīšiem, gan pat vārnām... Bieži šo skatu vēroju kopā ar savu kaķēnīti Pūču. Ir interesanti vērot, kā putniņš nopurinās, kad viņam uzsnieg sniegs, un izpleš savus spārniņus, kad viņu apspīd ziemas saltā saulīte.

Neaizmirstamākais piedzīvojums: Ir daudz neaizmirstamu piedzīvojumu, ka visus pat nevar uzskaitīt, bet kā pēdējo laikam varu minēt savu Juridiskās koledžas izlaidumu... tas bija skaists un neaizmirstams pasākums.

Mīļākais ēdiens: Rīsi ar kubiciņos sagrieztu un ceptu vistas fileju + burkānu salāti.

Vislabprātāk sarunājos ar Dievu vakarā pirms gulēt iešanas un arī tad, kad kaut kas nospiež sirdi, jo zinu, ka pēc sarunas ar Dievu viss būs kārtībā. Ir patīkami apzināties, ka vienmēr ir Kāds, kurš par tevi rūpējas un zina, kā tev būs labāk.

Es pateicos Dievam par visu, kas man ir... un man ir dots daudz – septiņi pasaules brīnumi, ko citi nenovērtē: 1. – redzēt, 2. – dzirdēt, 3. – just, 4. – runāt, 5. – domāt, 6. – priecāties, 7. – mīlēt.

Es novēlu tiem, kuri pazaudējuši dzīves prieku, atcerēties pāris interesantas atziņas: “Smieties ir labāk nekā raudāt. It īpaši, ja nelīdz ne viens, ne otrs.” /Ē. M. Remarks./ Savukārt kāds cits gudrs vīrs ir teicis, ka “smejoties mēs sarunājamies ar debesīm” /R. Gomess De La Serna/.

Ja es laimētu ceļojumu, es vislabprātāk dotos uz Ēģipti, jo man jau kopš bērnības ir sapnis kādreiz tur nokļūt un apskatīt piramīdas...

Mīļākie ziedi: Visvairāk man patīk garas rozes, bet, manuprāt, svarīgi ir nevis kādus ziedus tu saņem, bet gan tas, vai tie tiek dāvināti ar mīlestību

Ansis Roderts,
veselības atjaunošanas speciālists.

Kustības stiprina IMŪNSISTĒMU!

Šķiet, ka šobrīd svarīgākais veselības jautājums ir imunitāte. Lai gan tās stiprināšanai svarīgi ir visi astoņi dabas ārsti – uzturs un ūdens, saule un svaigs gaiss, kustības un atpūta, atturība un uzticība, šoreiz atgādināsim par to, cik svarīgi ir kustēties, jo laba asinsrite nozīmē arī labu imunitāti.

Jūsu slejās tiek uzsvērts kustību svarīgums, bet es baidos sportot, jo esmu dzirdējusi par atlētiem, kuri miruši sporta notikumu laikā vai drīz pēc tam. Cik droši vispār ir kustēties?

Patiešām šad un tad kāds atlēts piedzīvo „pēkšņu nāvi”. Par laimi, tādi gadījumi ir neikdienišķi, taču ziņas par to piesaista uzmanību, jo neviens negaida kaut ko tādu no aktīvas personas. Daži no šādu gadījumu iemesliem:

- anormāls sirds muskuļa sabiezējums (hipertrofiskā kardiomiopātija),
- sirds ritma traucējumi,
- anormāla vainagartēriju uzbūve, kas apgādā sirds muskuli ar skābekli (parasti iedzimta vaina),
- sirds vainagartēriju slimība, kur asinsvadus sašaurinājušas holesterīna plātnītes.

Un tomēr mēs uzsveram regulāru kustību svarīgumu, jo ir pierādīts, ka tās patiešām sniedz labumus mūsu veselībai. Un tie ir: fizisks možums un labsajūta, samazina lieko svaru: dažādas diētas parasti ir efektīvas ierobežotu laiku, taču regulāras kustības palīdz iegūt un saglabāt ideālu svaru, samazinoties sveram, ir mazāks risks iegūt 2. tipa diabētu, mazāks risks iegūt paaugstinātu asinsspiedienu, uzlabo prāta darbību jebkurā vecumā.

Tomēr, pirms uzsākt kādu kustību programmu, vajadzētu konsultēties ar ģimenes ārstu, vai jums nav kādas zināmas veselības problēmas vai nosliece uz kādu kaiti.

Kustības vajadzētu sākt lēni un pakāpeniski palielināt slodzi. Kustību svētības ir milzīgas, un, ja tās veic pareizi, reāls risks – minimāls. (Vienkārši un efektīvi kontrolēt kustību intensitāti palīdz pulss. Veikt izvēlēto kustību programmu ar 110-120 sitieniem minūtē ir efektīvi ne tikai vispārīgai ķermeņa attīstībai (fitnesam), bet arī sportā.)

Kādas kustības ir vislabākās?

Dan Buettner, *National Geographic* grāmatas autors, kurš pētīja ilgdzīvotājus, arī septiņās dienas adventistus, atbild, ka vislabāk ir „kustēties dabīgi... būt aktīvam bez vajadzības domāt par to”. (231. lpp.) Aktivitātei ir jābūt mērenai. Ieteicams izkustēties vismaz 30 minūtes katru dienu. Arī sabatā – kāpēc snaudiena vietā neiziet kādu gabaliņu pastaigā?

Lai kustības būtu pēc iespējas dabīgākas, šeit vēl daži ieteikumi:

- Ja tu brauc uz darbu ar mašīnu, atstāj to kādu gabaliņu tālāk no savas darbavietas.
- Esi priecīgs kustoties! Pastaigājies ar draugu darba starplaiķos vai aizej uz veikalu ar kājām.
- Izvēlies darbu dārzā. Elena Vaita ieteica pat ļoti aizņemtiem mācītājiem izvēlēties šo veselīgo izkustēšanos.
- Kusties kopā ar savu dzīvesbiedru, draugu vai kādu citu ģimenes locekli. Tas palīdz saglabāt motivāciju.
- Sadali savu dienas kustību laiku, piemēram, 40 minūtes divos 20 minūšu periodos. Ieguvums būs tas pats. Tātad – izvēlies kustības, kas tev sagādā prieku, dari to neatlaidīgi un, galvenais, – vienkārši dari!

Vai kustēties var sākt jebkurā vecumā?

Kustības, kas ir atbilstošas vecumam, veselības stāvoklim un klimatiskajiem apstākļiem, ir svētība visiem. Tomēr vēlreiz aicinām konsultēties ar ģimenes ārstu, pirms uzsākat kādu kustību programmu.

Žurnālā *British Medical Journal* 2009. gada marta numurā bija ziņots par kādu pētījumu, kurā atklājās, ka regulāra, pieaugoša aktivitāte, kas uzsāka vidējos gados, atmaksājas ar samazinātu nāves risku šajā vecumā tādā pašā līmenī kā tiem, kas ir vienmēr bijuši ar augstu aktivitāti. Tāds pats pozitīvs efekts iegūstams, ja atmet smēķēšanu līdzīgā cilvēku grupā.

ASV galvenajā medicīnas žurnālā lasām: “Nav vēl atrasts labāks medikaments, kas tik pamatīgi nodrošinātu noturīgu veselību, kā ķermeņa kustību programma visam mūžam.” (Bortz: *Journal of American Medical Association*: 1982:248, 1203)

Kustību svētības

Kustības nodrošina skaistu figūru un stiprina muskuļus, stiprina sirds muskuli, veicina asinsriti, uzlabo minerālvielu uzsūkšanos kaulos, pazemina paaugstinātu asinsspiedienu, samazina lieko svaru, paaugstina labā holesterīna līmeni asinīs, uzlabo cukura līmeņa regulāciju diabēta gadījumā, palīdz kontrolēt stresu, stiprina imūnsistēmu, rada labsajūtu.

Sagatavots, izmantojot Adventist World 2009. gada jūnija numuru.

Citu konfesiju ziņas

Tulko Bībeli pa savam

Kā apgalvots Lūkas evaņģēlijā, Jēzus, pie krusta mirstot, lūdzies par saviem slepkavām: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” Taču Konservatīvās Bībeles projekta autori brīdina, ka nevajadzētu steigties pieņemt šādu

apgalvojumu par autentisku. Interneta projekta mērķis ir radīt Bībeli, kas atbilstu mūsdienu konservatīvo priekšstatiem, un tā autori apgalvo, ka minētais Jēzus citāts esot apšaubāms liberālo Bībeles pētnieku vēlāks papildinājums, lai gan tādā vai citādā formā tas parādās visos kristiešu Svēto Rakstu tulkojumos. Projekta autori ir pārliecināti, ka mūsdienu pētnieki Bībeles tekstā iekļāvuši liberālus uzskatus un nevēsturiskus iestarpinājumus, pārvēršot Jēzu par personu, kas nav nekas vairāk kā labu nolūku vadīts sociālais darbinieks, kurš bārstās ar pliekanām banalitātēm.

Taču, kā jau varētu sagaidīt, eksperti, kuri visu savu karjeru veltījuši seno Bībeles tekstu atšifrēšanai, bieži no jau izzudušām valodām, pret tulkotāju-amatieru iniciatīvu izturas skeptiski. Par Bībeles avotiem kalpo reibinoši liels dažādu manuskriptu kopums, kura apgūšana prasa neatslābstošu uzcītību mūža ilgumā, norāda mācītājs un Vašingtonas apgabala Amerikas Katoļu universitātes profesors Frenks Matera, bijušais Amerikas Katoļu Bībeles biedrības prezidents

Baznīca grib piedalīties

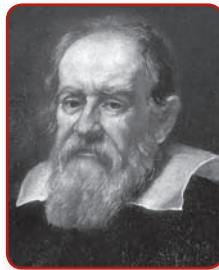

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) arhibīskaps Jānis Vanags pieļauj, ka LELB varētu sākt aktīvāk paust savu nostāju sabiedrībai aktuālos jautājumos. Kā uzsver

Vanags, Baznīcai ir, ko sacīt cilvēkiem. Tas arī tiek darīts dievkalpojumu laikā un dažādos citos veidos, tomēr noteikti vajadzētu domāt, kā skaidrāk un saprotamāk to pasacīt tiem, kuri baznīcu neapmeklē. Arhibīskaps atzina, ka viņš ir dzirdējis cilvēkus apgalvojam, ka Baznīca pārāk maz pauž savu viedokli dažādos aktuālos jautājumos. Tomēr Luteriskajai Baznīcai, pēc viņa domām, ir grūtāk darīt zināmu savu viedokli salīdzinājumā ar Romas katoļu Baznīcu, kuras priekšgalā ir viens līderis – Romas pāvests. “Lai gan Pasaules Luterāņu federācija pauž viedokļus, tomēr cilvēki neskatās uz demokrātiskām organizācijām tā, kā skatās uz izciliem līderiem,” uzskata Vanags. “Katoļu Baznīcas priekšgalā ir pāvests, kura teikto cilvēki pamana daudz skaidrāk nekā to, ko paziņojusi Pasaules Luterāņu federācijas padome, kas ir diezgan maz zināma lieta.”

“Daudzi no Baznīcas vēlētos tikai apstiprinājumu un svētību tam, ko viņi dara, bet, ja Baznīca domā citādi, rodas polemika vai pat konfrontācija, bet bez tā iztikt ir grūti,” piebilda arhibīskaps.

Vatikāns meklē dzīvību

Četrus gadsimtus pēc Galileja ieslodzīšanas cietumā par izaicinājuma mešanu uzskatam, ka Zeme ir Visuma centrs, Vatikāns sasaucis ekspertus, lai pētītu dzīvības pastāvēšanas iespējas ārpus Zemes un tās nozīmi Katoļu Baznīcai.

“Jautājumi par dzīvības izcelsmi un vai tā eksistē kaut kur citur Visumā ir

ļoti derīgi un pelna nopietnu ievērību,” teica astronoms un Vatikāna observatorijas direktors Hosē Gabriels Funes.

Jezuītu priesteris Funes ziņo par rezultātiem, ko devusi piecu dienu konference, kurā pulcējās astronomi, fiziķi, biologi un citi speciālisti, lai apspriestu topošo astrobioloģijas virzienu, kas pētī dzīvības izcelsmi un tās eksistenci citviet izplatījumā. Trīsdesmit zinātnieki, arī katoļticībai nepiederošie, kas piedalījās konferencē no ASV, Francijas, Lielbritānijas, Šveices, Itālijas un Čīles, aicināja līdz ar citiem jautājumiem pētīt, “vai citās pasaulēs eksistē apzinīgas dzīvības formas”.

Šī nav pirmā reize, kad Vatikāns pēta jautājumu par dzīvības pastāvēšanu ārpus Zemes: 2005. gadā tā observatorija pulcēja vadošos pētniekus šajā jomā uz līdzīgām diskusijām. Vēlāk sniegtajā intervijā Funes Vatikāna laikrakstam “L'Observatore Romano” teica, ka ticība citplanētiešu, pat saprātīgu būtņu, eksistencei Visumā nav pretrunā ar ticību Dievam.

“Tāpat kā uz Zemes ir milzīgs daudzums būtņu, Dievs varēja radīt citas, pat saprātīgas būtnes. Tas nav pretrunā ar mūsu ticību, jo mēs nevaram ierobežot Dieva radošo brīvību.”

Mācītājs atļauj zagt

Lai arī astotais bauslis māca “Tev nebūs zagti!”, kāds Jorkšīras vikārs ieteicis savas draudzes trūcīgākajiem locekļiem zagt lielveikalos, neņemot vairāk, kā viņiem nepieciešams izdzīvošanai, vēsta britu laikraksts “The Times”.

Tims Džonss no Jorkas Svētā Lorenša baznīcas kādā nesenā sprediķī paziņojis, ka zagt no lielo veikalu ķēdēm reizēm ir vienīgā iespēja, kas palikusi trūcīgiem ļaudīm, un ka izmisušiem cilvēkiem recesijas laikā zagt veikalos tomēr ir labāk, nekā sākt nodarboties ar prostitūciju un laupīšanu. “Es kā kristiešu mācītājs varu ieteikt zagt veikalos,” sacīja Džonss savai draudzei. “Es nedodu šādu padomu tāpēc, ka uzskatu, ka zagti ir labi vai ka tas ir nekaitīgi, jo tas tā nav. Es gribētu lūgt viņus nezagt no maziem ģimenes veikaliem, bet no lieliem nacionāla mēroga uzņēmumiem, zinot, ka šīs izmaksas galu galā tiks nodotas tālāk mūsu rokās, paceļot preču cenas. Es gribētu lūgt neņemt vairāk, kā tas ir nepieciešams, nedz arī ilgāk, kā tas ir nepieciešams.”

Tomēr 41 gadu vecais garīdznieks aicinājis nepārprast viņa vārdus un neuzskatīt, ka viņš liek rīkoties pretrunā ar baušļiem. “Tas ir drīzāk aicinājums neizturēties pret ievainojamākajiem cilvēkiem ar vienaldzību un nicinājumu. Nodrošinot neadekvātu vai nemākulīgu sociālo atbalstu, tiek pieļauta monumentāla, katastrofiska muļķība,” norādīja Džonss.

JAUNA GRĀMATA PAR DANIĒLA PRAVIETOJUMIEM*

ŠIS KOMENTĀRS SNIEDZ RISINĀJUMU SENĀM MĪKLĀM UN JAUNĀ VEIDĀ IZGAISMO DAUDZUS DANIĒLA GRĀMATAS NOSLĒPUMAINO PRAVIETOJUMU ASPEKTUS, KAS GADSIMTIEM ILGI NODARBINĀJUŠI TĀS LASĪTĀJU UN PĒTNIĒKU PRĀTUS.

ŽAKS DUKĀNS REKONSTRUE BABILONAS LAIKA PASAULI, ATROD UN IZSKAIDRO PRAVIETOJUMOS SLĒPTUS MĀJIEŅUS UN PAVEDIENUS, KAS PALĪDZ IZPRAST TO NOZĪMI. ĪPAŠU VĒRTĪBU ŠIM DARBAM PIEŠĶIR AUTORA PAMATĪGĀS ZINĀŠANAS ORIGINĀLAJĀS VALODĀS UN NOPIETNIE SENO JŪDU AVOTU PĒTĪJUMI. EBREJU IZCELSMES ADVENTISTU ZINĀTNIEKS ŽAKS DUKĀNS IR IEGUVIS DOKTORA GRĀDU EBREJU VALODĀ UN LITERATŪRĀ STRASBŪRAS UNIVERSITĀTĒ, KĀ ARĪ DOKTORA GRĀDU VECĀS DERĪBAS EKSEĢĒZĒ ENDRJŪSA UNIVERSITĀTĒ, KURĀ VIŅŠ TAGAD IR VECĀS DERĪBAS EKSEĢĒZES UN EBREJU STUDIJU PROFESORS.

* Pārdošanā ar 26. janvāri.

UZMANĪBU AKCIJA!

TIKAI FEBRUĀRĪ

**"ATKLĀSMES GRĀMATA
IKDIENAS PĀRDOMĀM
UN LŪGŠANĀM"**

**PAR NEPARASTI
ZEMU CENU:**

Ls1,50

**GRĀMATAS VAR IEGĀDĀTIES IZDEVNIECĪBAS PATMOS GRĀMATU GALDA
RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A.**